

Den Europæiske Unions Tidende

C 10

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

63. årgang

13. januar 2020

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2020/C 10/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende	1
--------------	--	---

V Øvrige meddelelser i

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2020/C 10/02	Sag C-585/17: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 14. november 2019 – sager anlagt af Finanzamt Linz og Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof – Østrig) (Præjudiciel forelæggelse – statsstøtte – ændring af en godkendt støtteordning – artikel 108, stk. 3, TEUF – anmeldelsespligt – forbud mod gennemførelse uden godkendelse fra Europa-Kommissionen – forordning (EU) nr. 651/2014 – fritagelse – artikel 58, stk. 1 – forordningens tidsmæssige anvendelsesområde – artikel 44, stk. 3 – rækkevidde – national lovgivning, der fastsætter en beregningsformel for delvis godtgørelse af energifgifter)	2
--------------	---	---

DA

2020/C 10/03	Sag C-641/17: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. november 2019 – College Pension Plan of British Columbia mod Finanzamt München Abteilung III (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht München – Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – frie kapitalbevægelser – beskatning af pensionsfonde – forskellig behandling af hjemmehørende og ikke-hjemmehørende pensionsfonde – en medlemsstats lovgivning, hvorefter hjemmehørende pensionsfonde kan nedbringe deres skattepligtige overskud ved at fratrække reserver hensat med henblik på pensionsudbetalinger og modregne skat opkrævet af udbytte i selskabsskatten – sammenlignelige situationer – begrundelse)	3
2020/C 10/04	Sag C-687/17 P: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Aanbestedingskalender BV, Negometrix BV, CTM Solution BV, Stillpoint Applications BV og Huisinga Beheer BV mod Europa-Kommissionen, Kongeriget Nederlandene og Den Slovakiske Republik (Appel – statsstøtte – støtte tildelt af de nederlandske myndigheder til oprettelse og indførelse af e-udbudsplatformen TenderNed – afgørelse, hvori det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF)	4
2020/C 10/05	Sag C-2/18: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. november 2019 – Lietuvos Respublikos Seimo narių grupė mod Lietuvos Respublikos Seimas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas – Litauen) (Præjudiciel forelæggelse – fælles landbrugspolitik – fælles markedsordning – mælk og mejeriprodukter – forordning (EU) nr. 1308/2013 – artikel 148, stk. 4 – kontrakt om levering af råmælk – aftalefrihed med hensyn til prisen – bekæmpelse af urimelig handelspraksis – forbud mod betaling af forskellige priser til producenter af råmælk, der tilhører en gruppe, som er oprettet ud fra den dagligt solgte mængde, og mod uberettiget prisnedsættelse)	4
2020/C 10/06	Sag C-68/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – SC Petrotel-Lukoil SA mod Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili og Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București – Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – beskatning af energiprodukter og elektricitet – direktiv 2003/96/EF – artikel 21, stk. 3 – ingen afgiftsudløsende begivenhed – forbrug af energiprodukter på et område, der tilhører en virksomhed, der producerer sådanne produkter – artikel 2, stk. 3 – forpligtelse til at opnå en klassificering af energiprodukter med henblik på fastsættelse af punktafgiften – afgiftssats, der finder anvendelse på disse produkter – proportionalitetsprincippet)	5
2020/C 10/07	Forenede sager C-80/18 – C-83/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) (sag C-80/18) og Endesa Generación SA (sag C-82/18) mod Administración General del Estado og Iberdrola Generación Nuclear SAU (sagerne C-80/18 og C-82/18), og Endesa Generación SA (sag C-81/18), Iberdrola Generación Nuclear SAU (sag C-83/18) mod Administración General del Estado (sagerne C-81/18 og C-83/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo – Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – princippet om, at forurenere betaler – fælles regler for det indre marked for elektricitet – direktiv 2009/72/EF – artikel 3, stk. 1 og 2 – princippet om forbud mod forskelsbehandling – finansiering af tarifunderskuddet – afgifter, der kun opkræves af virksomheder, der benytter kernekraft til elektricitetsproduktion)	6
2020/C 10/08	Forenede sager C-105/18 – C-113/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) (sag C-105/18), Energía de Galicia (Engasa) SA (sag C-106/18), Duero Canto SL (sag C-107/18), Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) SLU (sag C-108/18), Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica (sag C-109/18), José Manuel Burgos Pérez, María del Amor Guinea Bueno (sag C-110/18), Endesa Generación SA (sag C-111/18), Asociación de Empresas de Energías Renovables (APPA) (sag C-112/18) og Parc del Segre SA, Electra Irache SL, Genhido Generación Hidroeléctrica SL, Hicenor SL, Hidroeléctrica Carrascosa SL, Hidroeléctrica del Carrión SL, Hidroeléctrica del Pisuerga SL, Hidroeléctrica Santa Marta SL, Hyanor SL og Promotora del Rec dels Quatre Pobles SA (sag C-113/18) mod Administración General del Estado (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo – Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – princippet om, at forurenere betaler – direktiv 2000/60/EF – artikel 9, stk. 1 – dækning af omkostninger ved forsyningspligtigheder – fælles regler for det indre marked for elektricitet – direktiv 2009/72/EF – artikel 3, stk. 1 – princippet om forbud mod forskelsbehandling – artikel 107, stk. 1, TEUF – statsstøtte – gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion – gebyr, som udelukkende skal betales af de vandkraftproducenter, der opererer i regionsoverskridende vandløbsoplande)	7

2020/C 10/09	Sag C-233/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. november 2019 – Zubair Haqbin mod Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidshof te Brussel – Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – personer, der ansøger om international beskyttelse – direktiv 2013/33/EU – artikel 20, stk. 4 og 5 – alvorlige overtrædelser af de bestemmelser, der er fastlagt for indkvarteringscentrene, eller grov voldelig adfærd – rækkevidden af medlemsstaternes ret til at iværksætte sanktioner – uledsaget mindreårig – indskrænkning eller inddragelse af materielle modtagelsesforhold) 8	8
2020/C 10/10	Sag C-255/18: Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. november 2019 – State Street Bank International GmbH mod Banca d'Italia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italien) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2014/59/EU – genopretning og afvikling af kreditinstitutter – national finansieringsordning – afviklingsmyndighed – national fond – artikel 103 og 104 – bidragspligt – ex ante bidrag og ekstraordinære ex post-bidrag – beregning – forsinket gennemførelse af direktivet – delegeret forordning (EU) 2015/63 – artikel 12 og 14 – begrebet »ændring af status« – betydning for bidragspligten) 9	9
2020/C 10/11	Sag C-261/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Irland (Traktatbrud – dom, hvorved Domstolen fastslår et traktatbrud – undladelse af opfyldelse – direktiv 85/337/EØF – godkendelse og konstruktion af en vindmøllepark – projekt, der kan få væsentlig indvirkning på miljøet – manglende forudgående vurdering af indvirkningen på miljøet – forpligtelse til lovgivning – artikel 260, stk. 2, TEUF – påstand om pålæggelse af en tvangsbøde og et fast beløb) 10	10
2020/C 10/12	Sag C-280/18: Domstolens dom (Første Afdeling) af 7. november 2019 – Alain Flausch m.fl. mod Ypourgos Perivallontos kai Energeias m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Symvoulío tis Epikrateias – Grækenland) (Præjudiciel forelæggelse – miljø – vurdering af visse projekters indvirkning på miljøet – offentlig deltagelse i beslutningsprocessen samt adgang til klage og domstolsprøvelse – søgsmålsfristernes begyndelsestidspunkt) 11	11
2020/C 10/13	Sag C-346/18 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 7. november 2019 – Rose Vision, SL mod Europa-Kommissionen (Appel – projekter finansieret af Den Europæiske Union på området for forskning – det syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) – tilskudsaftaler vedrørende projekterne FIRST, FutureNEM, sISI, 4NEM og SFERA – revisioner, der konstaterer uregelmæssigheder i gennemførelsen af visse projekter – Europa-Kommissionens afgørelser om udsættelse af udbetalingerne inden for rammerne af andre projekter – erstatningsansvarssøgsmål og annullationssøgsmål) 11	11
2020/C 10/14	Forenede sager C-349/18 – C-351/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) mod Mbutuku Kanyeba (sag C-349/18), Larissa Nijs (sag C-350/18) og Jean-Louis Anita Dedroog (sag C-351/18) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Vrederegerecht te Antwerpen – Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – jernbanebefordring – passagerers rettigheder og forpligtelser – forordning (EF) nr. 1371/2007 – artikel 3, nr. 8) – befordringskontrakt – begreb – passager uden billet ved ombordstigning på toget – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13/EØF – artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1 – en jernbanevirksomheds almindelige befordringsbetingelser – love eller bindende administrative bestemmelser – bødevilkår – de nationale domstoles kompetence) 12	12
2020/C 10/15	Sag C-363/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. november 2019 – Organisation juive européenne og Vignoble Psagot Ltd mod Ministre de l'Économie et des Finances (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État – Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 1169/2011 – fødevarereinformation til forbrugerne – obligatorisk angivelse af oprindelsesland eller herkomststed for en fødevarer i det tilfælde, hvor en undladelse af at give denne oplysning kan vildlede forbrugerne – forpligtelse til, at fødevarer med oprindelse i områder besat af staten Israel skal være påført en angivelse af deres oprindelsesområde, som i det tilfælde, hvor disse fødevarer kommer fra en israelsk bosættelse inden for dette område, skal være ledsaget af en angivelse af en sådan oprindelse) 13	13

2020/C 10/16	Forenede sager C-419/18 og C-483/18: Domstolens dom (Første Afdeling) af 7. november 2019 – Profi Credit Polska S.A. mod Bogumiła Włostowska m.fl. (C-419/18) og Profi Credit Polska S.A. mod OH (C-483/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie og Sąd Okręgowy w Opolu, II Wydział Cywilny Odwoławczy – Polen) (Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 3, stk. 1 – artikel 6, stk. 1 – artikel 7, stk. 1 – direktiv 2008/48/EF – artikel 10, stk. 2 – forbrugerkreditaftaler – lovligheden af sikkerhed ved blankoveksel for en fordring, der hidrører fra denne aftale – begæring om betaling af vekselgælden – omfanget af rettens opgave) 14
2020/C 10/17	Sag C-445/18: Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. november 2019 – Vaselife International BV og Chrysal International BV mod College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden (anmodning om præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse – forordning (EF) nr. 1107/2009 – markedsføring af plantebeskyttelsesmidler – parallelhandel – ændring af gyldighedsperioden for tilladelse til parallelhandel – identitet mellem plantebeskyttelsesmidlet og referencemidlet – betingelser) 15
2020/C 10/18	Sag C-484/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 14. november 2019 – Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (Spedidam), PG og GF mod Institut national de l'audiovisuel (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation – Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse – ophavsret og beslægtede rettigheder – direktiv 2001/29/EF – udøvende kunstners enerettigheder – artikel 2, litra b) – retten til reproduktion – artikel 3, stk. 2, litra a) – tilrådighedsstillelse for almenheden – tilladelse – formodning – national ordning, der fritager et offentligt organ, som er ansvarligt for at bevare og fremme den nationale audiovisuelle kulturarv, fra at indhente skriftligt samtykke fra den udøvende kunstner til udnyttelsen af arkiver, der indeholder optagelser af fremførelser af denne udøvende kunstner). 16
2020/C 10/19	Sag C-528/18 P: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. november 2019 – Outsource Professional Services Ltd mod Flatworld Solutions Pvt. Ltd og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (Appel – EU-varemærker – forordning (EF) nr. 207/2009 – absolutte ugyldighedsgrunde – artikel 52, stk. 1, litra b) – ond tro ved indgivelsen af varemærkeansøgningen) 16
2020/C 10/20	Sag C-555/18: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 7. november 2019 – K.H.K. mod B.A.C. og E.E.K. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski rayonon sad – Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse – samarbejde på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 655/2014 – europæisk kendelse til sikring af bankindeståender – artikel 5, litra a) – procedure for udstedelse – artikel 4, nr. 8)-10) – begreberne »retsafgørelse«, »retsforslig« og »officielt bekræftet dokument« – national kendelse om betalingspåbud, der kan gøres indsigelse imod – artikel 18, stk. 1 – frister – artikel 45 – ekstraordinære omstændigheder – begreb) 17
2020/C 10/21	Sag C-599/18 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 14. november 2019 – Silec Cable og General Cable Corp. mod Europa-Kommissionen (Appel – konkurrence – karteller – det europæiske marked for underjordiske og undersøiske elkabler – markedstildeling som led i projekter – bevis for overtrædelse – uskyldsformodning – urigtig gengivelse af beviserne – offentlig afstandtagen – andre karteldeltageres subjektive opfattelse – overtrædelse begået af flere virksomheder, der udgør én økonomisk enhed – alvoren af overtrædelsen begået af en af disse virksomheder – fastsættelse – »marginal« eller »gennemsnitlig« aktør i et kartel – fastsættelse – ligebehandlingsprincippet) 18
2020/C 10/22	Sag C-319/18 P: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 25. juni 2019 – Fred Olsen, SA mod Naviera Armas, SA og Europa-Kommissionen (Appel – statsstøtte – artikel 181 i Domstolens procesreglement – eksklusiv brugsret til havneinfrastrukturen i Puerto de Las Nieves (Spanien) tildelt et rederi – afgørelse, hvorved det efter afslutningen af den indledende undersøgelsesprocedure fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte – fordel, som tildeles ved hjælp af statsmidler – kriteriet om den markedsøkonomiske private investor) 18
2020/C 10/23	Sag C-322/18: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 20. juni 2019 – Schiaffini Travel SpA mod Comune di Latina (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forordning (EF) nr. 1370/2007 – offentlig personbefordring med jernbane og ad vej – artikel 5 – indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening – artikel 5, stk. 2 – tildeling uden forudgående udbud – begrebet »intern operatør« – artikel 8, stk. 2 – overgangsordning) 19

2020/C 10/24	Sag C-424/18: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 20. juni 2019 – Italy Emergenza Cooperativa Sociale og Associazione Volontaria di Pubblica Assistenza »Croce Verde« mod Ulss 5 Polesana Rovigo og Regione del Veneto (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto – Italien) (Præjudiciel forelæggelse – indgåelse af offentlige aftaler om bygge- og anlægsarbejder, indkøb og tjenesteydelser – direktiv 2014/24/EU – artikel 10, litra h) – særlige undtagelser for tjenesteydelseskontrakter – patienttransportambulancetjenester – begreb).....	20
2020/C 10/25	Sag C-475/18: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 20. juni 2019 – SATI - Società Autocooperative Trasporti Italiani SpA mod Azienda di Trasporti Molisana – SpA (ATM) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato – Italien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forordning (EF) nr. 1370/2007 – offentlig personbefordring – artikel 5 – indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud – forbud i henhold til national ret – artikel 8, stk. 2 – overgangsordning)	20
2020/C 10/26	Sag C-285/19 P: Appel iværksat den 5. april 2019 af Amt til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 31. januar 2019 i sag T-427/18 – André Geske mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	21
2020/C 10/27	Sag C-408/19 P: Appel iværksat den 24. maj 2019 af Hochmann Marketing GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 22. marts 2019 i sag T-657/18, Hochmann Marketing GmbH mod Rådet for Den Europæiske Union.....	21
2020/C 10/28	Sag C-409/19 P: Appel iværksat den 24. maj 2019 af Hochmann Marketing GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 22. marts 2019 i sag T-673/18, Hochmann Marketing GmbH mod Europa-Kommissionen.....	22
2020/C 10/29	Sag C-659/19 P: Appel iværksat den 2. september 2019 af Klaus Nonnemacher til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 20. juni 2019 i sag T-389/18 – Klaus Nonnemacher mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	22
2020/C 10/30	Sag C-660/19 P: Appel iværksat den 2. september 2019 af Klaus Nonnemacher til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 20. juni 2019 i sag T-390/18 – Klaus Nonnemacher mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	23
2020/C 10/31	Sag C-678/19 P: Appel iværksat den 12. september 2019 af Retail Royalty Co. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-54/18, Fashion Energy mod EUIPO - Retail Royalty	23
2020/C 10/32	Sag C-732/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta (Spanien) den 4. oktober 2019 – LL og MK mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA	23
2020/C 10/33	Sag C-767/19: Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien.....	24
2020/C 10/34	Sag C-814/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice (England & Wales) og Queen's Bench Division (Divisional Court) (Det Forenede Kongerige) den 6. november 2019 – AC, TM, GM og MM mod ABC Sl og XYZ Plc	25
2020/C 10/35	Sag C-833/19 P: Appel iværksat den 14. november 2019 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 4. september 2019 i sag T-308/18, Hamas mod Rådet	26
2020/C 10/36	Sag C-476/18: Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Niende Afdeling den 24. juni 2019 – PannonHitel Pénzügyi Zrt. mod WizzAir Hungary Légitársaság Kft. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pesti Központi Kerületi Bíróság – Ungarn).....	27

2020/C 10/37	Sag C-745/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. juni 2019 – JA mod Skarb Państwa –Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, Senat Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Rady Ministrów, Minister Sprawiedliwości og Minister Finansów (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Najwyższy – Polen).	27
2020/C 10/38	Sag C-829/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 25. juni 2019 – Crédit Logement SA mod OE (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Paris – Frankrig)	28
Retten		
2020/C 10/39	Sag T-240/17: Rettens dom af 7. november 2019 – Campine og Campine Recycling mod Kommissionen (Konkurrence – karteller – markedet for genvinding af blysyrebatterier til biler – afgørelse, hvorved der fastslås en overtrædelse af artikel 101 TEUF – bøder – værdien af køb – punkt 37 i retningslinjerne for beregning af bøder – begrundelsespligt – ret til forsvar – bevis for overtrædelse – begrebet vedvarende eller gentaget overtrædelse – overtrædelsens varighed – afbrydelsen af deltagelse i overtrædelsen – konkurrencebegrænsende formål – formildende omstændigheder – fuld prøvelsesret)	29
2020/C 10/40	Sag T-276/17: Rettens dom af 12. juli 2019 – Ogrodnik mod EUIPO – Aviário Tropical (Tropical) (EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-figurmærke Tropical – det ældre nationale ordmærke TROPICAL – relativ registreringshindring – artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 53, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 60, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2017/1001] – varer af lignende art – risiko for forveksling – varemærkernes sameksistens)	30
2020/C 10/41	Sag T-241/18: Rettens dom af 21. november 2019 – Bruno mod Kommissionen (Personalesag – midlertidigt ansatte – pensionsordning – udtrædelsespenge – indbetalinger til en national eller privat pensionsordning siden tiltrædelsen af tjenesten – pensionsrettigheder erhvervet tidligere i henhold til en national ordning – artikel 11, stk. 1 og artikel 12, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten – ulovlighedsindsigelse – ligebehandling)	31
2020/C 10/42	Sag T-431/18: Rettens dom af 7. november 2019 – WN mod Parlamentet (Personalesag – akkrediterede parlamentariske assistenter – opsigelse af kontrakten før tid – brud på tillidsforhold – ret til forsvar – forligsprocedure – åbenbart urigtigt skøn – forskelsbehandling på grund af køn – barselsorlov – omsorgspligt)	31
2020/C 10/43	Sag T-669/18: Rettens dom af 14. november 2019 – Neoperl mod EUIPO (Gengivelse af fire fyldte huller i et regelmæssigt hulmønster) (EU-varemærker – ansøgning om EU-figurmærke gengivende fire fyldte huller i et regelmæssigt hulmønster – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)	32
2020/C 10/44	Sag T-101/19: Rettens dom af 20. november 2019 – Rezon mod EUIPO (imot.bg) (EU-varemærker – ansøgning om et EU-figurmærke imot.bg – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – fornødent særpræg ikke opnået ved brug – artikel 7, stk. 1, litra b), og stk. 3, i forordning 2017/1001 – begrundelsespligten – artikel 94, stk. 1, første punktum, i forordning 2017/1001)	33
2020/C 10/45	Sag T-149/19: Rettens dom af 14. november 2019 – Société des produits Nestlé mod EUIPO – Jumbo Africa (Gengivelse af en menneskelig figur over et våbenskjold) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket, der gengiver en menneskelig figur over et våbenskjold – EU-figurmærke, der gengiver en menneskelig figur – relativ registreringshindring – ingen risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – beføjelse til at omgøre)	33

2020/C 10/46	Sag T-702/19: Sag anlagt den 11. oktober 2019 – Compass Overseas Holdings m.fl. mod Kommissionen	34
2020/C 10/47	Sag T-706/19: Sag anlagt den 16. oktober 2019 – Micro Focus International m.fl. mod Kommissionen	35
2020/C 10/48	Sag T-708/19: Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Bujar mod Kommissionen	36
2020/C 10/49	Sag T-710/19: Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Sthree og Sthree Overseas Holdings mod Kommissionen	37
2020/C 10/50	Sag T-711/19: Sag anlagt den 17. oktober 2019 – SSP Group og SSP Financing mod Kommissionen	38
2020/C 10/51	Sag T-712/19: Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Hikma Pharmaceuticals og Hikma Pharmaceuticals International mod Kommissionen	39
2020/C 10/52	Sag T-713/19: Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Cobham og Lockman Investments mod Kommissionen	41
2020/C 10/53	Sag T-714/19: Sag anlagt den 18. oktober 2019 – Smiths Group og Siti 1 mod Kommissionen	42
2020/C 10/54	Sag T-716/19: Sag anlagt den 22. oktober 2019 – Interpipe Niko Tube og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant mod Kommissionen	43
2020/C 10/55	Sag T-717/19: Sag anlagt den 24. oktober 2019 – Associated British Foods m.fl. mod Kommissionen	44
2020/C 10/56	Sag T-718/19: Sag anlagt den 23. oktober 2019 – The Weir Group m.fl. mod Kommissionen	45
2020/C 10/57	Sag T-738/19: Sag anlagt den 4. november 2019 – Clouds Sky mod EUIPO – The Cloud Networks (Wi-Fi Powered by The Cloud)	47
2020/C 10/58	Sag T-744/19: Sag anlagt den 5. november 2019 – Methanol Holdings (Trinidad) mod Kommissionen	48
2020/C 10/59	Sag T-788/19: Sag anlagt den 14. november 2019 – Body Attack Sports Nutrition mod EUIPO – Sakkari (Sakkattack)	48
2020/C 10/60	Sag T-790/19: Sag anlagt den 13. november 2019 – Novolipetsk Steel mod Europa-Kommissionen	49
2020/C 10/61	Sag T-792/19: Sag anlagt den 11. november 2019 – Agepha Pharma mod EUIPO – Apogepha Arzneimittel (AGEPHA)	50
2020/C 10/62	Sag T-793/19: Sag anlagt den 15. november 2019 – Tirreno Power mod Kommissionen	51
2020/C 10/63	Sag T-794/19: Sag anlagt den 15. november 2019 – Set mod Kommissionen	52

2020/C 10/64	Sag T-795/19: Sag anlagt den 19. november 2019 – HB mod Kommissionen	53
2020/C 10/65	Sag T-796/19: Sag anlagt den 19. november 2019 – HB mod Kommissionen	54
2020/C 10/66	Sag T-797/19: Sag anlagt den 19. november 2019 – Anglo Austrian AAB Bank og Belegging-Maatschappij »Far-East« mod ECB	56
2020/C 10/67	Sag T-173/17: Rettens kendelse af 11. november 2019 – TestBioTech mod Kommissionen	57
2020/C 10/68	Sag T-361/19: Rettens kendelse af 5. november 2019 – CF mod Parlamentet	57

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG
AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende

(2020/C 10/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 432 af 23.12.2019

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 423 af 16.12.2019

EUT C 413 af 9.12.2019

EUT C 406 af 2.12.2019

EUT C 399 af 25.11.2019

EUT C 383 af 11.11.2019

EUT C 372 af 4.11.2019

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 14. november 2019 – sager anlagt af Finanzamt Linz og Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof – Østrig)

(Sag C-585/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – statsstøtte – ændring af en godkendt støtteordning – artikel 108, stk. 3, TEUF – anmeldelsespligt – forbud mod gennemførelse uden godkendelse fra Europa-Kommissionen – forordning (EU) nr. 651/2014 – fritagelse – artikel 58, stk. 1 – forordningens tidsmæssige anvendelsesområde – artikel 44, stk. 3 – rækkevidde – national lovgivning, der fastsætter en beregningsformel for delvis godtgørelse af energiladegifter)

(2020/C 10/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagerne

Sagsøgere: Finanzamt Linz og Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr

Procesdeltager: Dilly's Wellnesshotel GmbH

Konklusion

- 1) Artikel 108, stk. 3, TEUF skal fortolkes således, at en national lovgivning, der ændrer en støtteordning ved at reducere kredsen af modtagere af denne støtte, principielt er undergivet den anmeldelsespligt, der er fastsat i denne bestemmelse.
- 2) Artikel 58, stk. 1, i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til artikel 107 [TEUF] og 108 [TEUF] skal fortolkes således, at støtte, der ydes inden ikrafttrædelsen af den pågældende forordning på grundlag af en støtteordning som den, der er omhandlet i tvisterne i hovedsagerne, i henhold til samme forordning kan fritages fra den anmeldelsespligt, der er fastsat i artikel 108, stk. 3, TEUF.
- 3) Artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014 skal fortolkes således, at en støtteordning som den, der er omhandlet i tvisterne i hovedsagerne, i henhold til hvilken godtgørelsesbeløbet for energiladegifterne entydigt er fastsat ved en beregningsformel i den nationale lovgivning, der indfører denne ordning, er i overensstemmelse med denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 13 af 15.1.2018.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. november 2019 – College Pension Plan of British Columbia mod Finanzamt München Abteilung III (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht München – Tyskland)

(Sag C-641/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – frie kapitalbevægelser – beskatning af pensionsfonde – forskellig behandling af hjemmehørende og ikke-hjemmehørende pensionsfonde – en medlemsstats lovgivning, hvorefter hjemmehørende pensionsfonde kan nedbringe deres skattepligtige overskud ved at fratrække reserver hensat med henblik på pensionsudbetalinger og modregne skat opkrævet af udbytte i selskabsskatten – sammenlignelige situationer – begrundelse)

(2020/C 10/03)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: College Pension Plan of British Columbia

Sagsøgt: Finanzamt München Abteilung III

Konklusion

- 1) Artikel 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter udbytte udloddet af et hjemmehørende selskab til en hjemmehørende pensionsfond dels er undergivet kildeskat, som fuldt ud kan modregnes i den selskabsskat, som denne fond skal betale, og som kan medføre en tilbagebetaling, såfremt den skat, der er opkrævet i form af kildeskat, overstiger den selskabsskat, som fonden skal betale, dels ikke fører til en forhøjelse af det selskabsskattepligtige resultat eller alene fører til en moderat forhøjelse heraf som følge af muligheden for at fratrække hensættelser til pensionsudbetalingsforpligtelser i nævnte resultat, mens udbytte, der udbetales til en ikke-hjemmehørende pensionsfond, pålægges kildeskat, der for en sådan fond udgør en endelig beskatning, når den ikke-hjemmehørende pensionsfond anvender det modtagne udbytte til hensættelser til alderspensionsydelse, som fonden skal betale i fremtiden, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 2) Artikel 64, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at en national lovgivning, hvorefter udbytte udloddet af et hjemmehørende selskab til en hjemmehørende pensionsfond dels er undergivet kildeskat, som fuldt ud kan modregnes i den selskabsskat, som denne fond skal betale, og som kan medføre en tilbagebetaling, såfremt den skat, der er opkrævet i form af kildeskat, overstiger den selskabsskat, som fonden skal betale, dels ikke fører til en forhøjelse af det selskabsskattepligtige resultat eller alene fører til en moderat forhøjelse heraf som følge af muligheden for at fratrække hensættelser til pensionsudbetalingsforpligtelser i nævnte resultat, mens udbytte, der udbetales til en ikke-hjemmehørende pensionsfond, pålægges kildeskat, der for en sådan fond udgør en endelig beskatning, ikke kan anses for en restriktion, der eksisterede den 31. december 1993, med henblik på anvendelsen af denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 112 af 26.3.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Aanbestedingskalender BV, Negometrix BV, CTM Solution BV, Stillpoint Applications BV og Huisinga Beheer BV mod Europa-Kommissionen, Kongeriget Nederlandene og Den Slovakiske Republik

(Sag C-687/17 P) ⁽¹⁾

(Appel – statsstøtte – støtte tildelt af de nederlandske myndigheder til oprettelse og indførelse af e-udbudsplatformen TenderNed – afgørelse, hvori det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF)

(2020/C 10/04)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Aanbestedingskalender BV, Negometrix BV, CTM Solution BV, Stillpoint Applications BV og Huisinga Beheer BV (ved advokaten C. Dekker og L. Fiorilli)

De andre parter i appellsagen: Europa-Kommissionen (ved P.-J. Loewenthal og K. Herrmann, som befuldmægtigede), Kongeriget Nederlandene (ved M. Noort og M. Bulterman, som befuldmægtigede) og Den Slovakiske Republik

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Aanbestedingskalender BV, Negometrix BV, CTM Solution BV, Stillpoint Applications BV og Huisinga Beheer BV betaler sagsomkostningerne.
- 3) Kongeriget Nederlandene bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 94 af 12.3.2018.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. november 2019 – Lietuvos Respublikos Seimo narių grupė mod Lietuvos Respublikos Seimas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas – Litauen)

(Sag C-2/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fælles landbrugspolitik – fælles markedsordning – mælk og mejeriprodukter – forordning (EU) nr. 1308/2013 – artikel 148, stk. 4 – kontrakt om levering af råmælk – aftalefrihed med hensyn til prisen – bekæmpelse af urimelig handelspraksis – forbud mod betaling af forskellige priser til producenter af råmælk, der tilhører en gruppe, som er oprettet ud fra den dagligt solgte mængde, og mod uberettiget prisnedsættelse)

(2020/C 10/05)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Lietuvos Respublikos Seimo narių grupė

Sagsøgt: Lietuvos Respublikos Seimas

Konklusion

- 1) Artikel 148, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2393 af 13. december 2017, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den, der er fastsat i artikel 3, stk. 3, nr. 1, i Lietuvos Respublikos Ūkio subjektų, perkančių-parduodančių žalią pieną ir prekiaujančių pieno gaminiais, nesąžiningų veiksmų Lietuvos Respublikos Ūkio subjektų, perkančių-parduodančių žalią pieną ir prekiaujančių pieno gaminiais, nesąžiningų veiksmų draudimo įstatymas Nr. XII-1907 (Republikken Litauens lov nr. XII-1907 om forbud mod litauiske erhvervsdrivendes urimelige praksis ved opkøb og salg af råmælk og markedsføring af mejeriprodukter af 25.6.2015, som ændret ved lov af 22.12.2015), som med henblik på at bekæmpe urimelig handelspraksis forbyder opkøbere af råmælk at betale forskellige købspriser til producenter, som må anses for at tilhøre den samme gruppe, henset til den dagligt solgte mængde råmælk af samme kvalitet og med den samme sammensætning, der leveres på den samme måde, for så vidt som denne lovgivning er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte mål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå dette mål, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.
- 2) Artikel 148, stk. 4, i forordning nr. 1308/2013, som ændret ved forordning nr. 2017/2393, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den, der er fastsat i artikel 3, stk. 3, nr. 3, og artikel 5 i Republikken Litauens lov nr. XII-1907 om forbud mod litauiske erhvervsdrivendes urimelige praksis ved opkøb og salg af råmælk og markedsføring af mejeriprodukter af 25. juni 2015, som ændret ved lov af 22. december 2015, som med henblik på at bekæmpe urimelig handelspraksis forbyder opkøberen af råmælk uberettiget at nedsætte den pris, der er aftalt med producenten, og som kræver den kompetente nationale myndigheds tilladelse til prisnedsættelser på mere end 3 %.

(¹) EUT C 104 af 19.3.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – SC Petrotel-Lukoil SA mod Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili og Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București – Rumænien)

(Sag C-68/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – beskatning af energiprodukter og elektricitet – direktiv 2003/96/EF – artikel 21, stk. 3 – ingen afgiftsudløsende begivenhed – forbrug af energiprodukter på et område, der tilhører en virksomhed, der producerer sådanne produkter – artikel 2, stk. 3 – forpligtelse til at opnå en klassificering af energiprodukter med henblik på fastsættelse af punktafgiften – afgiftssats, der finder anvendelse på disse produkter – proportionalitetsprincippet)

(2020/C 10/06)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC Petrotel-Lukoil SA

Sagsøgte: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili og Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Konklusion

- 1) Artikel 21, stk. 3, i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale bestemmelser eller national praksis, hvorefter energiprodukter, der forbruges i kraftvarmeanlægget tilhørende den virksomhed, hvor de er fremstillet, beskattes, for så vidt som dette forbrug tager sigte på at producere energiprodukter ved at frembringe den termiske energi, der er nødvendig for den tekniske proces til fremstilling af nævnte produkter. Denne fortolkning berører principielt ikke anvendelsen af dette direktivs artikel 14, stk. 1, litra a), på den del af energiprodukterne, der forbruges med henblik på produktion af elektricitet.
- 2) Artikel 2, stk. 3, i direktiv 2003/96 og proportionalitetsprincippet skal fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser eller national praksis, hvorefter den punktafgiftssats, der er fastsat for dieselolie, såfremt der ikke er indgivet en anmodning til de kompetente afgiftsmyndigheder om klassificering med hensyn til punktafgift af energiprodukter, for hvilke der ikke er blevet fastsat en afgiftssats i dette direktiv, anvendes og opretholdes, selv om der senere er opnået en afgørelse om klassificering, der sidestiller disse produkter med brændselsolie.

(¹) EUT C 152 af 30.4.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) (sag C-80/18) og Endesa Generación SA (sag C-82/18) mod Administración General del Estado og Iberdrola Generación Nuclear SAU (sagerne C-80/18 og C-82/18), og Endesa Generación SA (sag C-81/18), Iberdrola Generación Nuclear SAU (sag C-83/18) mod Administración General del Estado (sagerne C-81/18 og C-83/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo – Spanien)

(Forenede sager C-80/18 – C-83/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – princippet om, at forurenere betaler – fælles regler for det indre marked for elektricitet – direktiv 2009/72/EF – artikel 3, stk. 1 og 2 – princippet om forbud mod forskelsbehandling – finansiering af tariffunderskuddet – afgifter, der kun opkræves af virksomheder, der benytter kernekraft til elektricitetsproduktion)

(2020/C 10/07)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) (sag C-80/18), Endesa Generación SA (sag C-82/18), Endesa Generación SA (sag C-81/18) og Iberdrola Generación Nuclear SAU (sag C-83/18)

Sagsøgte: Administración General del Estado, Iberdrola Generación Nuclear SAU (sag C-80/18 og C-82/18) og Administración General del Estado (sagerne C-81/18 og C-83/18)

Konklusion

- 1) Princippet om forbud mod forskelsbehandling i artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorved der indføres afgifter på fremstilling og oplagring af brændsel og nukleart affald, såsom de i hovedsagerne omhandlede kerneenergiavgifter, som udelukkende pålægges elproducenter, der anvender kernekraft, når hovedformålet med disse afgifter ikke drejer sig om miljøet, men derimod om at øge det finansielle systems indtægter fra elektricitet.
- 2) Artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/72 skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagerne omhandlede, når det heri omhandlede miljømæssige formål og de særlige kendetegn, som gør sig gældende for miljøafgifterne, ikke er præciseret i den retskraftige del af denne lovgivning.

(¹) EUT C 182 af 28.5.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) (sag C-105/18), Energía de Galicia (Engasa) SA (sag C-106/18), Duerocanto SL (sag C-107/18), Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) SLU (sag C-108/18), Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica (sag C-109/18), José Manuel Burgos Pérez, María del Amor Guinea Bueno (sag C-110/18), Endesa Generación SA (sag C-111/18), Asociación de Empresas de Energías Renovables (APPA) (sag C-112/18) og Parc del Segre SA, Electra Irache SL, Genhidro Generación Hidroeléctrica SL, Hicenor SL, Hidroeléctrica Carrascosa SL, Hidroeléctrica del Carrión SL, Hidroeléctrica del Pisuerga SL, Hidroeléctrica Santa Marta SL, Hyanor SL og Promotora del Rec dels Quatre Pobles SA (sag C-113/18) mod Administración General del Estado (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo – Spanien)

(Forenede sager C-105/18 – C-113/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – princippet om, at forureneren betaler – direktiv 2000/60/EF – artikel 9, stk. 1 – dækning af omkostninger ved forsyningspligttydelser – fælles regler for det indre marked for elektricitet – direktiv 2009/72/EF – artikel 3, stk. 1 – princippet om forbud mod forskelsbehandling – artikel 107, stk. 1, TEUF – statsstøtte – gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion – gebyr, som udelukkende skal betales af de vandkraftproducenter, der opererer i regionsoverskridende vandløbsoplande)

(2020/C 10/08)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) (sag C-105/18), Energía de Galicia (Engasa) SA (sag C-106/18), Duerocanto SL (sag C-107/18), Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) SLU (sag C-108/18), Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica (sag C-109/18), José Manuel Burgos Pérez, María del Amor Guinea Bueno (sag C-110/18), Endesa Generación SA (sag C-111/18), Asociación de Empresas de Energías Renovables (APPA) (sag C-112/18) og Parc del Segre SA, Electra Irache SL, Genhidro Generación Hidroeléctrica SL, Hicenor SL, Hidroeléctrica Carrascosa SL, Hidroeléctrica del Carrión SL, Hidroeléctrica del Pisuerga SL, Hidroeléctrica Santa Marta SL, Hyanor SL og Promotora del Rec dels Quatre Pobles SA (sag C-113/18)

Sagsøgte: Administración General del Estado

Procesdeltagere: Iberdrola Generación SAU og Hidroeléctrica del Cantábrico SA

Konklusion

- 1) Artikel 191, stk. 2, TEUF og artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for et gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion såsom det i hovedsagerne omhandlede, som hverken tilskynder til en effektiv vandanvendelse eller fastlægger ordninger med henblik på bevarelse og beskyttelse af de offentlige vandressourcer, og hvis kvantificering på ingen måde er knyttet til kapaciteten til at forårsage skade på disse offentlige vandressourcer, idet gebyret udelukkende har fokus på vandkraftproducenternes mulighed for at skabe indtægter.
- 2) Princippet om forbud mod forskelsbehandling, således som fastsat i artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for et gebyr såsom det i hovedsagerne omhandlede gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion, der udelukkende skal betales af de vandkraftproducenter, der opererer i vandløbsoplande, som strækker sig over mere end én selvstyrende regions område.
- 3) Artikel 107, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at den omstændighed, at det i hovedsagerne omhandlede gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion ikke skal betales for det første af de vandkraftproducenter, der opererer i vandløbsoplande, som er beliggende på én enkelt selvstyrende regions område, for det andet af producenter af elektricitet, der stammer fra andre kilder end vand, ikke udgør statsstøtte som omhandlet i denne bestemmelse til fordel for disse producenter, eftersom de nævnte producenter – i forhold til den relevante referenceramme såvel som det med dette gebyr forfulgte formål – ikke befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med situationen for de vandkraftproducenter, der opererer i vandløbsoplande, der strækker sig over mere end én selvstyrende regions område, og som er pålagt det nævnte gebyr, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 161 af 7.5.2018.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. november 2019 – Zubair Haqbin mod Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidshof te Brussel – Belgien)

(Sag C-233/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – personer, der ansøger om international beskyttelse – direktiv 2013/33/EU – artikel 20, stk. 4 og 5 – alvorlige overtrædelser af de bestemmelser, der er fastlagt for indkvarteringscentrene, eller grov voldelig adfærd – rækkevidden af medlemsstaternes ret til at iværksætte sanktioner – uledsaget mindredrig – indskrænkning eller inddragelse af materielle modtagelsesforhold)

(2020/C 10/09)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Arbeidshof te Brussel

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Zubair Haqbin

Sagsøgt: Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers

Konklusion

Artikel 20, stk. 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse, sammenholdt med artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at en medlemsstat blandt de sanktioner, der kan pålægges en ansøger i tilfælde af alvorlige overtrædelser af de bestemmelser, der er fastlagt for indkvarteringscentre, samt i tilfælde af grov voldelig adfærd, ikke kan fastsætte en sanktion, som består i, selv midlertidigt, at inddrage materielle modtagelsesforhold som omhandlet i direktivets artikel 2, litra f) og g), der vedrører indkvartering, kost eller tøj, for så vidt som sanktionen bevirker, at ansøgeren berøves muligheden for at dække sine mest basale behov. Pålæggelse af andre sanktioner på grundlag af nævnte artikel 20, stk. 4, skal under alle omstændigheder ske under overholdelse af de betingelser, der er anført i artiklens stk. 5, herunder navnlig dem, som vedrører iagttagelsen af proportionalitetsprincippet og respekten for den menneskelige værdighed. Hvad angår en uledsaget mindreårig skal disse sanktioner, henset navnlig til artikel 24 i chartret om grundlæggende rettigheder, vedtages under særligt hensyn til barnets tarv.

(¹) EUT C 211 af 18.6.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. november 2019 – State Street Bank International GmbH mod Banca d'Italia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italien)

(Sag C-255/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2014/59/EU – genopretning og afvikling af kreditinstitutter – national finansieringsordning – afviklingsmyndighed – national fond – artikel 103 og 104 – bidragspligt – ex ante bidrag og ekstraordinære ex post-bidrag – beregning – forsinket gennemførelse af direktivet – delegeret forordning (EU) 2015/63 – artikel 12 og 14 – begrebet »ændring af status« – betydning for bidragspligten)

(2020/C 10/10)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: State Street Bank International GmbH

Sagsøgt: Banca d'Italia

Procesdeltager: Banco delle Tre Venezie SpA

Konklusion

- 1) Begrebet »ændring af status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger skal fortolkes således, at det omfatter en transaktion som den i hovedsagen omhandlede, hvorved et institut i løbet af året ophører med at være underlagt den nationale afviklingsmyndigheds tilsyn som følge af en grænseoverskridende fusion med dets moderselskab som det overtagende selskab, og at denne transaktion følgelig er uden betydning for dette instituts forpligtelse til at betale de samlede almindelige bidrag, der forfalder i det pågældende bidragsår.

- 2) Artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 skal fortolkes således, at den finder anvendelse på en situation, hvor den grænseoverskridende fusion, hvorved et institut, der er beliggende i en medlemsstat, overtages af dets moderselskab, som er beliggende i en anden medlemsstat, og den efterfølgende opløsning af dette overtagne institut fandt sted i 2015, selv om hverken den nationale afviklingsmyndighed eller den nationale fond endnu formelt var blevet oprettet af den førstnævnte medlemsstat, og selv om bidragene endnu ikke var blevet beregnet.
- 3) Artikel 104 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 skal fortolkes således, at et institut, der er beliggende i en medlemsstat, og som ved overtagelse fusionerede med moderselskabet, som har hjemsted i en anden medlemsstat, på et tidspunkt, der ligger forud for førstnævnte medlemsstats afviklingsmyndigheds indførelse af ekstraordinære bidrag, ikke er betalingspligtig for dette bidrag.

(¹) EUT C 249 af 16.7.2018.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Irland

(Sag C-261/18) (¹)

(Traktatbrud – dom, hvorved Domstolen fastslår et traktatbrud – undladelse af opfyldelse – direktiv 85/337/EØF – godkendelse og konstruktion af en vindmøllepark – projekt, der kan få væsentlig indvirkning på miljøet – manglende forudgående vurdering af indvirkningen på miljøet – forpligtelse til lovgivning – artikel 260, stk. 2, TEUF – påstand om pålæggelse af en tvangsbøde og et fast beløb)

(2020/C 10/11)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Noll-Ehlers og J. Tomkin, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Irland (ved M. Browne, G. Hodge og A. Joyce, som befuldmægtigede, bistået af G. Gilmore, BL, J. Connolly og G. Simons, SC)

Konklusion

- 1) Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260, stk. 1, TEUF, idet denne medlemsstat ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af dom af 3. juli 2008, Kommissionen mod Irland (C-215/06, EU:C:2008:380).
- 2) Irland tilpligtes at betale Europa-Kommissionen et fast beløb på 5 000 000 EUR.
- 3) Irland tilpligtes at betale Kommissionen en tvangsbøde på 15 000 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af nærværende dom til datoen for opfyldelse af dom af 3. juli 2008, Kommissionen mod Irland (C-215/06, EU:C:2008:380).
- 4) Irland betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 240 af 9.7.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 7. november 2019 – Alain Flausch m.fl. mod Ypourgos Perivallontos kai Energeias m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Symvoulío tis Epikrateias – Grækenland)

(Sag C-280/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – miljø – vurdering af visse projekters indvirkning på miljøet – offentlig deltagelse i beslutningsprocessen samt adgang til klage og domstolsprøvelse – søgsmålsfristernes begyndelsestidspunkt)

(2020/C 10/12)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulío tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Alain Flausch, Andrea Bosco, Estienne Roger Jean Pierre Albrespy, Somateio »Syndesmos liton«, Somateio »Elliniko Diktyo – Filoi tis Fysis«, Somateio »Syllogos Prostatias kai Perithalpsis Agrias Zois – SPPAZ«

Sagsøgte: Ypourgos Perivallontos kai Energeias, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Tourismou, Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis

Konklusion

- 1) Artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat gennemfører procedurerne for offentlig deltagelse i beslutningsprocessen i forbindelse med et projekt på den kompetente regionale administrative myndigheds niveau og ikke på den kommunale enheds niveau, som stedet for dette projekts gennemførelse hører under, når de konkrete tiltag, som gennemføres, ikke sikrer en effektiv overholdelse af den berørte offentligheds rettigheder, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.
- 2) Artikel 9 og 11 i direktiv 2011/92 skal fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som medfører, at der over for medlemmer af den berørte offentlighed gøres en søgsmålsfrist gældende, som begynder at løbe fra bekendtgørelsen af en tilladelse til et projekt på internettet, når disse medlemmer af den berørte offentlighed ikke forinden har haft passende mulighed for at informere sig om tilladelsesproceduren i overensstemmelse med dette direktivs artikel 6, stk. 2.

⁽¹⁾ EUT C 231 af 2.7.2018.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 7. november 2019 – Rose Vision, SL mod Europa-Kommissionen

(Sag C-346/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – projekter finansieret af Den Europæiske Union på området for forskning – det syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) – tilskudsaftaler vedrørende projekterne FIRST, FutureNEM, sISI, 4NEM og SFERA – revisioner, der konstaterer uregelmæssigheder i gennemførelsen af visse projekter – Europa-Kommissionens afgørelser om udsættelse af udbetalingerne inden for rammerne af andre projekter – erstatningsansvarssøgsmål og annullationssøgsmål)

(2020/C 10/13)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Rose Vision, SL (ved advokat J.J. Marín López)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (først ved R. Lyal, J. Estrada de Solà, P. Rosa Plaza og M. Siekierzyńska, derefter ved R. Lyal, J. Estrada de Solà og M. Siekierzyńska, som befuldmægtigede, bistået af abogado J. Rivas)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 8. marts 2018, *Rose Vision mod Kommissionen* (T-45/13 RENV og T-587/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:124), ophæves, for så vidt som Retten herved i denne doms præmis 160 fastslog, at der i medfør af artikel 340, stk. 1, TEUF ikke var grundlag for at fastslå, at appellanten var blevet påført et kontraktretligt tab som følge af tilsidesættelsen af punkt II.22, stk. 1, i de almindelige betingelser, som er en integreret del af de aftaler, der er indgået mellem Rose Vision SL og Europa-Kommissionen som led i det syvende rammeprogram, som blev vedtaget ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1982/2006/EF af 18. december 2006 om Det Europæiske Fællesskabs syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013).
- 2) I øvrigt forkastes appellen.
- 3) Det fastslås, at Europa-Kommissionen har tilsidesat tilskudsaftalen vedrørende projektet FutureNEM hvad angår fortroligheden af revision 11-INFS-025.
- 4) Rose Vision SL bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Kommissionens omkostninger hvad angår såvel proceduren i første instans som appellen.

(¹) EUT C 268 af 30.7.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) mod Mbutuku Kanyebe (sag C-349/18), Larissa Nijs (sag C-350/18) og Jean-Louis Anita Dedroog (sag C-351/18) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Vredegerecht te Antwerpen – Belgien)

(Forenede sager C-349/18 – C-351/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – jernbanebefordring – passagerers rettigheder og forpligtelser – forordning (EF) nr. 1371/2007 – artikel 3, nr. 8) – befordringskontrakt – begreb – passager uden billet ved ombordstigning på toget – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13/EØF – artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1 – en jernbanevirksomheds almindelige befordringsbetingelser – love eller bindende administrative bestemmelser – bødevilkår – de nationale domstoles kompetence)

(2020/C 10/14)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Vredegerecht te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Sagsøgte: Mbutuku Kanyebe (sag C-349/18), Larissa Nijs (sag C-350/18) og Jean-Louis Anita Dedroog (sag C-351/18)

Konklusion

- 1) Artikel 3, nr. 8), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser skal fortolkes således, at en situation, hvori en passager stiger ombord på et tog, der er frit tilgængeligt, med henblik at foretage en rejse uden at have erhvervet en billet, henhører under begrebet »befordringskontrakt« som omhandlet i denne bestemmelse.

- 2) Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for dels, at den nationale ret, der fastslår, at et bødevilkår i en aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er urimeligt, ændrer størrelsen af den bøde, der ved dette vilkår pålægges forbrugeren, dels, at den nationale ret under anvendelse af aftaleretlige principper erstatter det pågældende vilkår med en udfyldende regel i national ret, medmindre den omhandlede kontrakt ikke kan opretholdes, såfremt det nævnte urimelige vilkår fjernes, og annullation af aftalen i dens helhed vil have særligt skadelige virkninger for forbrugeren.

(¹) EUT C 294 af 20.8.2018.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. november 2019 – Organisation juive européenne og Vignoble Psagot Ltd mod
Ministre de l'Économie et des Finances (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État – Frankrig)**

(Sag C-363/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 1169/2011 – fødevareinformation til forbrugerne – obligatorisk angivelse af oprindelsesland eller herkomststed for en fødevare i det tilfælde, hvor en undladelse af at give denne oplysning kan vildlede forbrugerne – forpligtelse til, at fødevarer med oprindelse i områder besat af staten Israel skal være påført en angivelse af deres oprindelsesområde, som i det tilfælde, hvor disse fødevarer kommer fra en israelsk bosættelse inden for dette område, skal være ledsaget af en angivelse af en sådan oprindelse)

(2020/C 10/15)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Organisation juive européenne og Vignoble Psagot Ltd

Sagsøgt: Ministre de l'Économie et des Finances

Konklusion

Artikel 9, stk. 1, litra i), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevareinformation til forbrugerne, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr. 608/2004, sammenholdt med denne forordnings artikel 26, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at fødevarer med oprindelse i et af staten Israel besat område skal være påført ikke blot en angivelse af dette område, men tillige i det tilfælde, hvor sådanne fødevarer har deres oprindelse i en lokalitet eller i en helhed af lokaliteter, der udgør en israelsk bosættelse inden for dette område, en angivelse af denne oprindelse.

(¹) EUT C 276 af 6.8.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 7. november 2019 – Profi Credit Polska S.A. mod Bogumiła Włostowska m.fl. (C-419/18) og Profi Credit Polska S.A. mod OH (C-483/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie og Sąd Okręgowy w Opolu, II Wydział Cywilny Odwoławczy – Polen)

(Forenede sager C-419/18 og C-483/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 3, stk. 1 – artikel 6, stk. 1 – artikel 7, stk. 1 – direktiv 2008/48/EF – artikel 10, stk. 2 – forbrugerkreditaftaler – lovligheden af sikkerhed ved blankoveksel for en fordring, der hidrører fra denne aftale – begæring om betaling af vekselgælden – omfanget af rettens opgave)

(2020/C 10/16)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie og Sąd Okręgowy w Opolu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Profi Credit Polska S.A. (C-419/18 og C-483/18)

Sagsøgte: Bogumiła Włostowska, Mariusz Kurpiewski, Kamil Wójcik, Michał Konarzewski, Elżbieta Kondracka-Kłębecka, Monika Karwowska, Stanisław Kowalski, Anna Trusik, Adam Lizoń og Włodzimierz Lisowski (sag C-419/18) og OH (sag C-483/18)

Konklusion

- 1) Artikel 1, stk. 1, artikel 3, stk. 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som for at sikre betaling af en fordring, der hidrører fra en forbrugerkreditaftale, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, ved en blankoveksel gør det muligt i denne kontrakt at fastlægge en forpligtelse for låntager til at udstede en blankoveksel, og som gør lovligheden af udstedelsen af en sådan veksel betinget af en forudgående indgåelse af en vekselaftale, der fastsætter reglerne for, hvorledes denne veksel kan fuldstændiggøres, forudsat at denne bestemmelse og denne aftale overholder dette direktivs artikel 3 og 5 samt artikel 10 i Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve.
- 2) Artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 samt artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at en national ret, når den under omstændigheder som de i hovedsagerne omhandlede nærer alvorlig tvivl om, hvorvidt der er grundlag for et krav, der er støttet på en veksel, som skal sikre en fordring, der hidrører fra en forbrugerkreditaftale, og denne veksel oprindeligt er blankoudstedt af låntageren og senere udfyldt af den begunstigede, ex officio skal efterprøve, om de bestemmelser, der er aftalt mellem parterne, er af urimelig karakter, og i denne henseende kan kræve, at den erhvervsdrivende fremlægger skriftligt bevis for disse bestemmelser, således at den nævnte ret kan sikre sig, at de rettigheder, som forbrugerne nyder i henhold til disse direktiver, overholdes.

⁽¹⁾ EUT C 427 af 26.11.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. november 2019 – Vaselife International BV og Chrysal International BV mod College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden (anmodning om præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Nederlandene)

(Sag C-445/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forordning (EF) nr. 1107/2009 – markedsføring af plantebeskyttelsesmidler – parallelhandel – ændring af gyldighedsperioden for tilladelse til parallelhandel – identitet mellem plantebeskyttelsesmidlet og referencemidlet – betingelser)

(2020/C 10/17)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Vaselife International BV og Chrysal International BV

Sagsøgt: College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden

Konklusion

- 1) EU-retten, og navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national procedure, hvorefter den kompetente myndighed er bemyndiget til ex officio at tilpasse gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel, således at den bliver i overensstemmelse med gyldighedsperioden for en fornyet godkendelse af et referencemiddel.

Forordning nr. 1107/2009, og navnlig dens artikel 52, skal fortolkes således, at tilpasningen af gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel ikke automatisk følger af beslutningen om at forny godkendelsen af et referencemiddel, men derimod kræver, at der træffes en ny beslutning herom.

Forordning nr. 1107/2009 skal fortolkes således, at når datoen for gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel skal tilpasses, således at den bliver i overensstemmelse med gyldighedsperioden for en fornyet godkendelse af et referencemiddel, skal kravene for udstedelse af en sådan tilladelse i artikel 52, stk. 1-3, i forordning nr. 1107/2009 være opfyldt, og det tilkommer den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat at efterprøve, om dette faktisk er tilfældet.

- 2) Artikel 52, stk. 3, litra a), i forordning nr. 1107/2009 skal fortolkes således, at den omfatter en situation, hvor det plantebeskyttelsesmiddel, der er godkendt af oprindelsesstaten, fremstilles af selskab A, mens referenceplantebeskyttelsesmidlet fremstilles af selskab B med samtykke fra selskab A i overensstemmelse med samme fremstillingsproces, men på et andet produktionssted end det tidligere, forudsat at dette samtykke på tilsvarende måde som en licensaftale er af langfristet art.
- 3) Artikel 52, stk. 2-4, i forordning nr. 1107/2009 skal fortolkes således, at indehaveren af en tilladelse til parallelhandel skal indgive en ny fuldstændig ansøgning ved fremlæggelse af de i denne artikels stk. 4 angivne oplysninger med henblik på at godtgøre, at de omhandlede midler fortsat er »identiske« efter artiklens stk. 3, uden at dette berører den kompetente myndigheds mulighed for at anmode oprindelsesmedlemsstaten for det indførte middel om de oplysninger, der er nødvendige for at fastslå, om disse midler er identiske. Hvis den afgørelse, hvorved der gives tilladelse til parallelhandel, anfægtes, er det den berørte medlemsstats nationale bevisbyrder, som finder anvendelse, forudsat at de overholder ækvivalensprincippet, og at de ikke i praksis umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten.

⁽¹⁾ EUT C 373 af 15.10.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 14. november 2019 – Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (Spedidam), PG og GF mod Institut national de l'audiovisuel (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation – Frankrig)

(Sag C-484/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – ophavsret og beslægtede rettigheder – direktiv 2001/29/EF – udøvende kunstneres enerettigheder – artikel 2, litra b) – retten til reproduktion – artikel 3, stk. 2, litra a) – tilrådgivelsesstilling for almenheden – tilladelse – formodning – national ordning, der fritager et offentligt organ, som er ansvarligt for at bevare og fremme den nationale audiovisuelle kulturarv, fra at indhente skriftligt samtykke fra den udøvende kunstner til udnyttelsen af arkiver, der indeholder optagelser af fremførelser af denne udøvende kunstner)

(2020/C 10/18)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (Spedidam), PG og GF

Sagsøgt: Institut national de l'audiovisuel

Procesdeltagere: Syndicat indépendant des artistes-interprètes (SIA-UNSA) og Syndicat français des artistes-interprètes (CGT)

Konklusion

Artikel 2, litra b), og artikel 3, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der – i forbindelse med udnyttelsen af audiovisuelle arkiver, som foretages af et organ, der er udpeget til dette formål – indfører en afkræftelig formodning for, at den udøvende kunstner giver tilladelse til optagelsen og udnyttelsen af sin fremførelse, når denne udøvende kunstner deltager i optagelsen af et audiovisuelt værk med henblik på dette værks radiotransmission.

⁽¹⁾ EUT C 352 af 1.10.2018.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. november 2019 – Outsource Professional Services Ltd mod Flatworld Solutions Pvt. Ltd og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-528/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – EU-varemærker – forordning (EF) nr. 207/2009 – absolutte ugyldighedsgrunde – artikel 52, stk. 1, litra b) – ond tro ved indgivelsen af varemærkeansøgningen)

(2020/C 10/19)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Outsource Professional Services Ltd (ved Rechtsanwalt A. Kempter)

De andre parter i sagen: Flatworld Solutions Pvt. Ltd (ved Rechtsanwälte S.O. Gillert, K. Vanden Bossche, B. Köhn-Gerdes og J. Schumacher) og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved D. Botis og D. Gája, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Outsource Professional Services Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Flatworld Solutions Pvt. Ltd afholdte omkostninger i forbindelse med appellsagens behandling.
- 3) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) bærer sine egne omkostninger i forbindelse med appellsagens behandling.

⁽¹⁾ EUT C 445 af 10.12.2018.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 7. november 2019 – K.H.K. mod B.A.C. og E.E.K. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski rayonen sad – Bulgarien)

(Sag C-555/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – samarbejde på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 655/2014 – europæisk kendelse til sikring af bankindeståender – artikel 5, litra a) – procedure for udstedelse – artikel 4, nr. 8)-10) – begreberne »retsafgørelse«, »retsforlig« og »officielt bekræftet dokument« – national kendelse om betalingspåbud, der kan gøres indsigelse imod – artikel 18, stk. 1 – frister – artikel 45 – ekstraordinære omstændigheder – begreb)

(2020/C 10/20)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski rayonen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: K.H.K.

Sagsøgte: B.A.C. og E.E.K.

Konklusion

- 1) Artikel 4, nr. 10), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 af 15. maj 2014 om indførelse af en procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at et betalingspåbud som det i hovedsagen omhandlede, der ikke er eksigibelt, ikke er omfattet af begrebet »officielt bekræftet dokument« i denne bestemmelses forstand.
- 2) Artikel 5, litra a), i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at en verserende sag om betalingspåbud som den i hovedsagen omhandlede kan kvalificeres som »hovedsagen« i denne bestemmelses forstand.
- 3) Artikel 45 i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at retsferier ikke er omfattet af begrebet »ekstraordinære omstændigheder« i denne bestemmelses forstand.

⁽¹⁾ EUT C 427 af 26.11.2018.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 14. november 2019 – Silec Cable og General Cable Corp. mod Europa-Kommissionen(Sag C-599/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – konkurrence – karteller – det europæiske marked for underjordiske og undersøiske elkabler – markedstildeling som led i projekter – bevis for overtrædelse – uskyldsformodning – urigtig gengivelse af beviserne – offentlig afstandtagen – andre karteldeltageres subjektive opfattelse – overtrædelse begået af flere virksomheder, der udgør én økonomisk enhed – alvoren af overtrædelsen begået af en af disse virksomheder – fastsættelse – »marginal« eller »gennemsnitlig« aktør i et kartel – fastsættelse – ligebehandlingsprincippet)

(2020/C 10/21)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Silec Cable og General Cable Corp. (ved barrister I. Sinan og Rechtsanwältin C. Renner)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved H. van Vliet, S. Baches Opi og F. Castilla Contreras, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Silec Cable SAS og General Cable Corp. betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 436 af 3.12.2018.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 25. juni 2019 – Fred Olsen, SA mod Naviera Armas, SA og Europa-Kommissionen(Sag C-319/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – statsstøtte – artikel 181 i Domstolens procesreglement – eksklusiv brugsret til havneinfrastrukturen i Puerto de Las Nieves (Spanien) tildelt et rederi – afgørelse, hvorved det efter afslutningen af den indledende undersøgelsesprocedure fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte – fordel, som tildeles ved hjælp af statsmidler – kriteriet om den markedsøkonomiske private investor)

(2020/C 10/22)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Fred Olsen, SA (ved abogados J.M. Rodríguez Cárcamo og A.M. Rodríguez Conde)

De andre parter i appelsagen: Naviera Armas, SA (ved abogados J.L. Buendía Sierra og Á. Givaja Sanz) og Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiar, S. Noë og G. Luengo, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes som åbenbart ugrundet.
- 2) Fred Olsen SA bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de af Naviera Armas SA afholdte omkostninger i forbindelse med appelsagen.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 268 af 30.7.2018.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 20. juni 2019 – Schiaffini Travel SpA mod Comune di Latina (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italien)

(Sag C-322/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forordning (EF) nr. 1370/2007 – offentlig personbefordring med jernbane og ad vej – artikel 5 – indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening – artikel 5, stk. 2 – tildeling uden forudgående udbud – begrebet »intern operatør« – artikel 8, stk. 2 – overgangsordning)

(2020/C 10/23)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Schiaffini Travel SpA

Sagsøgt: Comune di Latina

Procesdeltagere: Cilia Italia Srl, ATI costituita da Rossi Bus SpA e da Nuova Tesei Bus Srl og Régie autonome des transports parisiens (RATP)

Konklusion

Artikel 5 og artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 skal fortolkes således, at denne forordnings artikel 5, stk. 2, ikke finder anvendelse på en procedure, som er indledt med henblik på tildeling af en koncessionskontrakt om offentlig lokal trafikbetjening, der gennemføres før den 3. december 2019.

(¹) EUT C 285 af 13.8.2018.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 20. juni 2019 – Italy Emergenza Cooperativa Sociale og Associazione Volontaria di Pubblica Assistenza »Croce Verde« mod Ulss 5 Polesana Rovigo og Regione del Veneto (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto – Italien)

(Sag C-424/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – indgåelse af offentlige aftaler om bygge- og anlægsarbejder, indkøb og tjenesteydelser – direktiv 2014/24/EU – artikel 10, litra h) – særlige undtagelser for tjenesteydelseskontrakter – patienttransportambulancetjenester – begreb)

(2020/C 10/24)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Italy Emergenza Cooperativa Sociale og Associazione Volontaria di Pubblica Assistenza »Croce Verde«

Sagsøgte: Ulss 5 Polesana Rovigo og Regione del Veneto

Procesdeltagere: Regione del Veneto, Croce Verde Adria, Italy Emergenza Cooperativa Sociale, Associazione Nazionale Pubbliche Assistenze (Organizzazione nazionale di volontariato) – ANPAS ODV, Associazione Nazionale Pubblica Assistenza (ANPAS) – Comitato regionale Liguria og Confederazione Nazionale delle Misericordie d'Italia

Konklusion

Artikel 10, litra h), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF, sammenholdt med 28. betragtning til direktivet, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter dels ambulancetjenesterne, for hvilke der stilles krav om tilstedeværelsen om bord af en ambulancefører og mindst én redder med beføjelser og kompetencer dokumenteret ved gennemførelse af en uddannelse i førstehjælp og ved en bestået prøve på redningsområdet, dels de transporttjenester, som er fastsat i forbindelse med de centrale niveauer for dækning, og som leveres via udrykningskøretøjer, er omfattet af undtagelsen i denne bestemmelse, når der ikke foreligger en akut situation.

⁽¹⁾ EUT C 311 af 3.9.2018.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 20. juni 2019 – SATI - Società Autocooperative Trasporti Italiani SpA mod Azienda di Trasporti Molisana – SpA (ATM) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato – Italien)

(Sag C-475/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forordning (EF) nr. 1370/2007 – offentlig personbefordring – artikel 5 – indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud – forbud i henhold til national ret – artikel 8, stk. 2 – overgangsordning)

(2020/C 10/25)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SATI - Società Autocooperative Trasporti Italiani SpA

Sagsøgt: Azienda di Trasporti Molisana – SpA (ATM)

Procesdeltager: Regione Molise

Konklusion

Artikel 5 og artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 skal fortolkes således, at denne forordnings artikel 5, stk. 4, ikke finder anvendelse på en beslutning, som en kompetent lokal myndighed har truffet vedrørende indgåelse af en kontrakt om offentlig lokal trafikbetjening uden forudgående udbud før den 3. december 2019.

(¹) EUT C 399 af 5.11.2018.

Appel iværksat den 5. april 2019 af Amt til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 31. januar 2019 i sag T-427/18 – André Geske mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-285/19 P)

(2020/C 10/26)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: André Geske (ved rechtsanwalt S. Dahm)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Tiende Afdeling) har ved kendelse af 6. november 2019 forkastet appellen og bestemt, at André Geske bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 24. maj 2019 af Hochmann Marketing GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 22. marts 2019 i sag T-657/18, Hochmann Marketing GmbH mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-408/19 P)

(2020/C 10/27)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Hochmann Marketing GmbH (ved Rechtsanwalt J. Jennings)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

Den Europæiske Unions Domstol (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 31. oktober 2019 forkastet appellen og truffet afgørelse om, at appellanten bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 24. maj 2019 af Hochmann Marketing GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 22. marts 2019 i sag T-673/18, Hochmann Marketing GmbH mod Europa-Kommissionen

(Sag C-409/19 P)

(2020/C 10/28)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Hochmann Marketing GmbH (ved Rechtsanwalt J. Jennings)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Den Europæiske Unions Domstol (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 31. oktober 2019 forkastet appellen og truffet afgørelse om, at appellanten bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 2. september 2019 af Klaus Nonnemacher til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 20. juni 2019 i sag T-389/18 – Klaus Nonnemacher mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-659/19 P)

(2020/C 10/29)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Klaus Nonnemacher (ved Rechtsanwalt C. Rohnke)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Paul Ingram

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 19. november 2019 besluttet, at appellen ikke admitteres og bestemt, at Klaus Nonnemacher bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 2. september 2019 af Klaus Nonnemacher til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 20. juni 2019 i sag T-390/18 – Klaus Nonnemacher mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-660/19 P)

(2020/C 10/30)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Klaus Nonnemacher (ved Rechtsanwalt C. Rohnke)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Paul Ingram

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 2. september 2019 besluttet, at appellen ikke admitteres og bestemt, at Klaus Nonnemacher bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 12. september 2019 af Retail Royalty Co. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-54/18, Fashion Energy mod EUIPO - Retail Royalty

(Sag C-678/19 P)

(2020/C 10/31)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Retail Royalty Co. (ved solicitor M. Dick og Rechtsanwältin J. Bogatz)

De andre parter i appelsagen: Fashion Energy Srl og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 20. november 2019 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Retail Royalty Co. bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta (Spanien) den 4. oktober 2019 – LL og MK mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

(Sag C-732/19)

(2020/C 10/32)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LL og MK

Sagsøgt: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere og den EU-retspraksis, der uddyber denne beskyttelse, i henhold til Rådets direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, navnlig dettes artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, foreneligt med EU-retten, at Tribunal Supremo (øverste domstol) i sine domme 44-49 af 23.1.2019 har fastsat et entydigt kriterium om, at kontraktvilkår – i forbrugeraftaler om lån mod pant i fast ejendom – der ikke er individuelt forhandlet, og som foreskriver, at samtlige udgifter ved stiftelse af lån mod pant i fast ejendom skal afholdes af låntageren, er urimelige, og at de forskellige udgifter, som er omfattet af det urimelige kontraktvilkår, der er erklæret ugyldigt, skal fordeles mellem den långivende bankenhed, som er den konciperende part, og låntageren, som er forbruger, med henblik på at begrænse tilbagebetalingen af de beløb, som er blevet betalt uretmæssigt i henhold til national lovgivning?

Er det med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere og den EU-retspraksis, der uddyber denne beskyttelse, i henhold til Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, navnlig dettes artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, foreneligt med EU-retten, at Tribunal Supremo (øverste domstol) anlægger en udvidet fortolkning af et kontraktvilkår, som er ugyldigt, fordi det er urimeligt, når ophævelsen af vilkåret og virkningerne heraf ikke har indflydelse på, om låneaftalen mod pant i fast ejendom opretholdes?

- 2) Er det med hensyn til artikel 394 i Ley de Enjuiciamiento Civil (lov om civil retspleje, herefter »LEC«), som fastsætter et kriterium om, at den tabende part bærer sagsomkostningerne, såfremt et urimeligt kontraktvilkår om udgifter ophæves, men virkningerne af denne ophævelse begrænser sig til en fordeling af de førnævnte udgifter, i strid med det EU-retlige effektivitetsprincip og princippet om, at urimelige kontraktvilkår ikke binder forbrugeren, når det fastslås, at der kun er blevet givet delvis medhold, og vil dette kunne fortolkes således, at der skabes en omvendt afskrækkende virkning og en efterfølgende manglende beskyttelse af forbrugernes og brugernes legitime interesser?

⁽¹⁾ EFT 1993, L 95, s. 29.

Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-767/19)

(2020/C 10/33)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og Y.G. Marinova, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF ⁽¹⁾ og til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF ⁽²⁾, idet det ikke har foretaget en korrekt gennemførelse af følgende:
 - artikel 9, stk. 1, litra a), i både direktiv 2009/72/EF og 2009/73/EF,
 - artikel 37, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/72/EF og artikel 41, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/73/EF.
 - artikel 37, stk. 6, litra a), b) og c) og artikel 37, stk. 9, i direktiv 2009/72/EF samt artikel 41, stk. 6, litra a), b) og c), og artikel 41, stk. 9, i direktiv 2009/73/EF, og
 - artikel 37, stk. 10, i direktiv 2009/72/EF og artikel 41, stk. 10, i direktiv 2009/73/EF.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet vedrører Belgiens mangelfulde gennemførelse af direktiv 2009/72 og 2009/73 vedrørende det indre marked for henholdsvis elektricitet og naturgas. Disse direktiver indeholder bl.a. bestemmelser om den effektive adskillelse mellem elektricitet- og gastransmissionsaktiviteter på den ene side og produktions- og forsyningsvirksomhed på den anden side for at forebygge risikoen for forskelsbehandling i netdriften. Direktiverne foreskriver ligeledes oprettelsen af uafhængige nationale regulerende myndigheder for at nå de heri fastsatte mål.

Kommissionen har gjort gældende, at Kongeriget Belgiens gennemførelse af direktiverne er sket utilstrækkeligt på to væsentlige punkter, nemlig oprettelsen af en fuld ejerskabsmæssig adskillelse og bestemmelserne om den nationale regulerende myndigheds uafhængighed.

⁽¹⁾ EUT 2009 L 201, s. 55.

⁽²⁾ EUT 2009 L 211, s. 94.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice (England & Wales) og Queen's Bench Division (Divisional Court) (Det Forenede Kongerige) den 6. november 2019 – AC, TM, GM og MM mod ABC Sl og XYZ Plc

(Sag C-814/19)

(2020/C 10/34)

Processprog: engelsk

De forelæggende retter

High Court of Justice (England & Wales) og Queen's Bench Division (Divisional Court)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: AC, TM, GM og MM

Sagsøgte: ABC Sl og XYZ Plc

Præjudicielle spørgsmål

- a. Medfører artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 1215/2012 ⁽¹⁾ om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) et krav om, at den påstand, den skadelidte fremfører til støtte for sagsanlægget mod forsikringstageren/den sikrede, vedrører en forsikringssag?
- b. Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende, er det forhold, at det erstatningskrav, som skadelidte søger at gøre gældende mod forsikringstageren/den sikrede, udspringer af de samme forhold og er fremsat inden for rammerne af samme sagsanlæg som det direkte søgsmål, der er anlagt mod forsikringsgiveren, da tilstrækkeligt til, at det kan konkluderes, at skadelidtes søgsmål er en forsikringssag?
- c. Såfremt spørgsmål a) besvares benægtende, er det da tilstrækkeligt, at lovgivningen, der finder anvendelse på det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, indeholder hjemmel til, at den sikrede kan inddrages i det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren?
- d. Dækker begrebet »skadelidt« i artikel 13, stk. 2, en person, der er født som resultat af assisterede reproduktionsteknikker under omstændigheder, hvor denne person fremsætter erstatningskrav vedrørende uagtsomhed udvist i forbindelse med anvendelsen af de assisterede reproduktionsteknikker, der blev brugt ved denne persons undfangelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

Appel iværksat den 14. november 2019 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 4. september 2019 i sag T-308/18, Hamas mod Rådet

(Sag C-833/19 P)

(2020/C 10/35)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved B. Driessen og S. Van Overmeire, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Hamas

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom i sag T-308/18 ophæves.
- Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, som er genstand for denne appel.
- Sagsøgeren i sag T-308/18 tilpligtes at betale de omkostninger, som Rådet for Den Europæiske Union har afholdt i første instans og i forbindelse med den foreliggende appelsag.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rådet er for det første af den opfattelse, at Retten i forbindelse med sin bedømmelse af det ottende annullationsanbringende vedrørende »manglende stadfæstelse af begrundelserne« begik en retlig fejl ved at fastslå, at begrundelserne vedrørende de omtvistede foranstaltninger skulle have været forsynet med underskrifter.

Rådet har for det andet foreholdt Retten, at denne begik en fejl ved ikke at fastslå, at de amerikanske myndigheders afgørelser udgjorde et tilstrækkeligt grundlag for at opføre Hamas på den liste, der blev vedlagt som bilag til de omtvistede foranstaltninger.

Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Niende Afdeling den 24. juni 2019 – PannonHitel Pénzügyi Zrt. mod WizzAir Hungary Légitársasági Kft. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pesti Központi Kerületi Bíróság – Ungarn)

(Sag C-476/18) ⁽¹⁾

(2020/C 10/36)

Processprog: ungarsk

Formanden for Niende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 352 af 1.10.2018.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. juni 2019 – JA mod Skarb Państwa–Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, Senat Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Rady Ministrów, Minister Sprawiedliwości og Minister Finansów (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Najwyższy – Polen)

(Sag C-745/18) ⁽¹⁾

(2020/C 10/37)

Processprog: polsk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 164 af 13.5.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 25. juni 2019 – Crédit Logement SA mod OE (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Paris – Frankrig)

(Sag C-829/18) ⁽¹⁾

(2020/C 10/38)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 82 af 4.3.2019.

RET TEN

Rettens dom af 7. november 2019 – Campine og Campine Recycling mod Kommissionen

(Sag T-240/17) ⁽¹⁾

(Konkurrence – karteller – markedet for genvinding af blysyrebatterier til biler – afgørelse, hvorved der fastslås en overtrædelse af artikel 101 TEUF – bøder – værdien af køb – punkt 37 i retningslinjerne for beregning af bøder – begrundelsespligt – ret til forsvar – bevis for overtrædelse – begrebet vedvarende eller gentaget overtrædelse – overtrædelsens varighed – afbrydelsen af deltagelse i overtrædelsen – konkurrencebegrænsende formål – formildende omstændigheder – fuld prøvelsesret)

(2020/C 10/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Campine NV (Beerse, Belgien) og Campine Recycling NV (Beerse) (ved advokaterne C. Verdonck, S. De Cock, Q. Silvestre og B. Gielen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved F. van Schaik, S. Baches Opi og M. Farley, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 263 TEUF med påstand principalt om annullation af Kommissionens afgørelse C(2017) 900 final af 8. februar 2017 om en procedure efter artikel 101 TEUF (sag AT.40018 – genindvinding af batterier til biler), for så vidt som den vedrører sagsøgerne, og subsidiært om ophævelse eller nedsættelse af størrelsen af den bøde, der blev pålagt disse sidstnævnte i denne afgørelse.

Konklusion

- 1) Artikel 1 i Kommissionens afgørelse C(2017) 900 final af 8. februar 2017 om en procedure efter artikel 101 TEUF (sag AT.40018 – genindvinding af batterier til biler) annulleres, for så vidt som den omhandler perioden mellem den 10. februar 2010 og den 10. januar 2011 og perioden mellem den 4. april 2011 og den 7. marts 2012, for så vidt som den vedrører Campine NV og Campine Recycling NV.
- 2) Artikel 2 i afgørelse C(2017) 900 final annulleres, for så vidt som den fastsætter størrelsen af den bøde, der blev pålagt Campine og Campine Recycling, til 8 158 000 EUR.
- 3) Størrelsen af den bøde, der blev pålagt Campine og Campine Recycling i artikel 2 i afgørelse C(2017) 900 final, fastsættes til 4 275 648 EUR.
- 4) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 5) Campine og Campine Recycling bærer to tredjedele af deres egne omkostninger.
- 6) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af Campine og Campine Ryclings omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 202 af 26.6.2017.

Rettens dom af 12. juli 2019 – Ogrodnik mod EUIPO – Aviário Tropical (Tropical)(Sag T-276/17) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-figurmærke Tropical – det ældre nationale ordmærke TROPICAL – relativ registreringshindring – artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 53, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 60, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2017/1001] – varer af lignende art – risiko for forveksling – varemærkernes sameksistens)

(2020/C 10/40)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Tadeusz Ogrodnik (Chorzów, Polen) (ved advokaterne A. von Mühlendahl og H. Hartwig)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved J. Ivanauskas, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Aviário Tropical, SA (Loures, Portugal)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 14. februar 2017 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2125/2016-1) vedrørende en ugyldighedssag mellem Aviário Tropical og Tadeusz Ogrodnik.

Konklusion

- 1) Afgørelsen truffet den 14. februar 2017 af Første Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2125/2016-1) annulleres, for så vidt som appelkammeret herved har givet medhold i ugyldighedsbegæringen for »produkter og præparater til opdræt af fugle, krybdyr, amfibier«, i klasse 31 og »veterinærmedicinske, terapeutiske, desinfektions- og sanitære produkter og præparater til anvendelse i terrarier« i klasse 5.
- 2) Klagen indgivet af Aviário Tropical, SA til prøvelse af afgørelsen truffet den 15. juli 2013 (nr. 6029C) af ugyldighedsafdelingen ved EUIPO forkastes, for så vidt som denne klage tilsigter, at varemærket TROPICAL erklæres ugyldigt for »produkter og præparater til opdræt af fugle, krybdyr, amfibier« i klasse 31 og »veterinærmedicinske, terapeutiske, desinfektions- og sanitære produkter og præparater til anvendelse i terrarier« i klasse 5.
- 3) I øvrigt frifindes EUIPO.
- 4) Tadeusz Ogrodnik bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de af EUIPO afholdte omkostninger.
- 5) EUIPO betaler halvdelen af de af Tadeusz Ogrodnik afholdte omkostninger og bærer halvdelen af sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 3.7.2017.

Rettens dom af 21. november 2019 – Bruno mod Kommissionen(Sag T-241/18) ⁽¹⁾

(Personalesag – midlertidigt ansatte – pensionsordning – udtrædelsespenge – indbetalinger til en national eller privat pensionsordning siden tiltrædelsen af tjenesten – pensionsrettigheder erhvervet tidligere i henhold til en national ordning – artikel 11, stk. 1 og artikel 12, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten – ulovlighedsindsigelse – ligebehandling)

(2020/C 10/41)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Luigi Bruno (Woluwe-Saint-Pierre, Belgien) (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved B. Mongin og R. Striani, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved C. Gonzalez Argüelles, T. Lazian og J. Van Pottelberge, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Bauer og R. Meyer, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om annullation af afgørelsen fra Kontoret for »Forvaltning og Fastsettelse af Individuelle Rettigheder« (PMO) af 4. juli 2017 om afslag på sagsøgerens ansøgning om udbetaling af de udtrædelsespenge, der er fastsat i artikel 12, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, og subsidiært af den efterfølgende afgørelse af 18. januar 2018 om afslag på den klage, som sagsøgeren indgav over den nævnte afgørelse.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Luigi Bruno betaler sagsomkostningerne.
- 3) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 231 af 2.7.2018.

Rettens dom af 7. november 2019 – WN mod Parlamentet(Sag T-431/18) ⁽¹⁾

(Personalesag – akkrediterede parlamentariske assistenter – opsigelse af kontrakten før tid – brud på tillidsforhold – ret til forsvar – forligsprocedure – åbenbart urigtigt skøn – forskelsbehandling på grund af køn – barselsorlov – omsorgspligt)

(2020/C 10/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: WN (ved advokaterne L. Levi og A. Champetier)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved Í. Ní Riagáin Düro og M. Windisch, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af Parlamentets afgørelse af 28. september 2017 om opsigelse af sagsøgerens kontrakt som akkrediteret parlamentarisk assistent, dels om erstatning af det ikke-økonomiske tab, som hun angiveligt har lidt som følge af Parlamentets adfærd.

Konklusion

- 1) *Europa-Parlamentet frifindes.*
- 2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EUT C 319 af 10.9.2018.

Rettens dom af 14. november 2019 – Neoperl mod EUIPO (Gengivelse af fire fyldte huller i et regelmæssigt hulmønster)

(Sag T-669/18) (¹)

(EU-varemærker – ansøgning om EU-figurmærke gengivende fire fyldte huller i et regelmæssigt hulmønster – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)

(2020/C 10/43)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Neoperl AG (Reinach, Schweiz) (ved advokaterne H. Börjes-Pestalozza og G. Schultz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Hanf og M. Fischer, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 10. september 2018 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 2059/2017-5) vedrørende en ansøgning om registrering af tegn gengivende fire fyldte huller i et regelmæssigt hulmønster som EU-varemærke.

Konklusion

- 1) *Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.*
- 2) *Neoperl AG betaler sagsomkostningerne.*

(¹) EUT C 25 af 21.1.2019.

Rettens dom af 20. november 2019 – Rezon mod EUIPO (imot.bg)(Sag T-101/19) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – ansøgning om et EU-figurmærke imot.bg – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – fornødent særpræg ikke opnået ved brug – artikel 7, stk. 1, litra b), og stk. 3, i forordning 2017/1001 – begrundelsespligten – artikel 94, stk. 1, første punktum, i forordning 2017/1001)

(2020/C 10/44)

Processprog: bulgarsk

Parter

Sagsøger: Rezon OOD (Sofia, Bulgarien) (ved advokat Yordanova Harizanova)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved I. Stoycheva og J. Crespo Carrillo, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 9. november 2018 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 999/2018-2) vedrørende en ansøgning om registrering af figurtegnet imot.bg som EU-figurmærke.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Rezon OOD betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 131 af 8.4.2019.

Rettens dom af 14. november 2019 – Société des produits Nestlé mod EUIPO – Jumbo Africa (Gengivelse af en menneskelig figur over et våbenskjold)(Sag T-149/19) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket, der gengiver en menneskelig figur over et våbenskjold – EU-figurmærke, der gengiver en menneskelig figur – relativ registreringshindring – ingen risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – beføjelse til at omgøre)

(2020/C 10/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Schweiz) (ved advokaterne A. Jaeger-Lenz, A. Lambrecht og C. Elkemann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Capostagno og H. O'Neill, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Jumbo Africa, SL (L'Hospitalet de Llobregat, Spanien)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 30. november 2018 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 876/2018-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Jumbo Africa og la Société des produits Nestlé.

Konklusion

- 1) *Afgørelsen truffet den 30. november 2018 af Andet Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 876/2018-2) annulleres.*
- 2) *Den af Jumbo Africa, SL til EUIPO indgivne klage forkastes.*
- 3) *EUIPO bærer sine egne omkostninger og betaler de af Société des produits Nestlé SA afholdte omkostninger med henblik på sagens behandling for Retten.*
- 4) *Jumbo Africa betaler de nødvendige omkostninger afholdt af Société des produits Nestlé SA med henblik på sagens behandling for appelkammeret ved EUIPO.*
- 5) *I øvrigt frifindes EUIPO.*

(¹) EUT C 155 af 6.5.2019.

Sag anlagt den 11. oktober 2019 – Compass Overseas Holdings m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-702/19)

(2020/C 10/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Compass Overseas Holdings Ltd (Chertsey, Det Forenede Kongerige), Compass Overseas Holdings No.2 Ltd (Chertsey) og Hospitality Holdings Ltd (Chertsey) (ved advokaterne: A. von Bonin, O. Brouwer og A. Pliego Selie)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Sagsøgetes afgørelse C(2019) 2526 final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefri-tagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn samt gav en utilstrækkelig begrundelse ved identificeringen, i den anfægtede afgørelse, af referenceordningen.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn samt gav en utilstrækkelig begrundelse, idet skattefritagelsen for koncernintern finansiering i den anfægtede afgørelse med urette blev kvalificeret som en fravigelse af referenceordningens normale funktionsmåde.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn, idet det i den anfægtede afgørelse blev fastslået, at skattefritagelsen for koncernintern finansiering medfører forskelsbehandling mellem økonomiske aktører.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn, idet det i den anfægtede afgørelse blev konkluderet, at skattefritagelsen for koncernintern finansiering ikke kan begrundes i karakteren eller den almindelige opbygning af referenceordningen.

Sag anlagt den 16. oktober 2019 – Micro Focus International m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-706/19)

(2020/C 10/47)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Micro Focus International plc (Newbury, Det Forenede Kongerige), Micro Focus International Holdings Ltd (Dublin, Irland) og Micro Focus Midco Ltd (Newbury) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Sagsøgtes afgørelse C(2019) 2526 final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgerne eller nogen af dem.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
6. Sjette anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen ligeledes begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 176. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at der fandtes en klasse af modtagere (herunder sagsøgerne), og at de (sagsøgerne) overhovedet havde opnået støtte, som skulle tilbagesøges i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Bujar mod Kommissionen

(Sag T-708/19)

(2020/C 10/48)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Marcin Bujar (Woluwe-Saint-Lambert, Belgien) (ved advokat R. Wardyn)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Annul创新 af Kommissionens afgørelse af 20. december 2018.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenstemandsvedtægten og af artikel 7, stk. 1, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser:
 - De pensionsgivende tjenesteår, der kan overføres, skal beregnes på grundlag af det beløb, der rent faktisk er overført, fraregnet det beløb, der udgøres af revurderingen af kapitalen mellem datoen for anmodningen om overførsel og datoen for den faktiske overførsel.
 - Ansættelsesmyndigheden begik en fejl ved at beregne de pensionsrettigheder, der kan overføres, på grundlag af det beløb, der blev oplyst af den nationale administration i den foreløbige afgørelse, mens det faktisk overførte beløb var et resultat af revurderingen af kapitalen mellem datoen for anmodningen om overførsel og datoen for den faktiske overførsel, og: den nationale myndigheds omregning af pensionsrettighederne; revurderingen af kapitalen for perioden inden anmodningen om overførsel.
2. Andet anbringende om en ugrundet berigelse af Unionen:
 - Beregningen af de pensionsgivende år, der kan overføres, på grundlag af et foreløbigt beløb, som var genstand for en ombehandling og ikke svarede præcist til revurderingen af kapitalen mellem datoen for anmodningen om overførsel og datoen for den faktiske overførsel førte til en ugrundet berigelse af Unionen.

Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Sthree og Sthree Overseas Holdings mod Kommissionen

(Sag T-710/19)

(2020/C 10/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Sthree plc (London, Det Forenede Kongerige) og Sthree Overseas Holdings Ltd (London) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Sagsøgtes afgørelse C(2019) 2526 final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefri-tagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne eller nogen af dem.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat otte anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
6. Sjette anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.

(¹) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 17. oktober 2019 – SSP Group og SSP Financing mod Kommissionen

(Sag T-711/19)

(2020/C 10/50)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: SSP Group plc (London, Det Forenede Kongerige) og SSP Financing Ltd (London) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Sagsøgtes afgørelse C(2019) 2526 final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne eller hver enkelt af dem.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ti anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Fjerde anbringende om, at den »fulde« fritagelse i henhold til sektion 371IB i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
6. Sjette anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
7. Syvende anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen også begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.
10. Tiende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 176. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at der fandtes en klasse af modtagere (herunder sagsøgerne), og at de (sagsøgerne) overhovedet havde opnået støtte, som skulle tilbagesøges i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Hikma Pharmaceuticals og Hikma Pharmaceuticals International mod Kommissionen

(Sag T-712/19)

(2020/C 10/51)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Hikma Pharmaceuticals plc (London, Det Forenede Kongerige) og Hikma Pharmaceuticals International Ltd (London) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Sagsøgte afgørelse C(2019) 2526 final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne eller hver enkelt af dem.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ti anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Fjerde anbringende om, at den »fulde« fritagelse i henhold til sektion 371IB i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
6. Sjette anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
7. Syvende anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.
10. Tiende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 176. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at der fandtes en klasse af modtagere (herunder sagsøgerne), og at de (sagsøgerne) overhovedet havde opnået støtte, som skulle tilbagesøges i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 17. oktober 2019 – Cobham og Lockman Investments mod Kommissionen**(Sag T-713/19)**

(2020/C 10/52)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Cobham plc (Wimborne, Det Forenede Kongerige) og Lockman Investments Ltd (Wimborne) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne eller nogen af dem.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
6. Sjette anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.

8. Ottende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 176. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at der fandtes en klasse af modtagere (herunder sagsøgerne), og at de (sagsøgerne) overhovedet havde opnået støtte, som skulle tilbagesøges i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 18. oktober 2019 – Smiths Group og Siti 1 mod Kommissionen

(Sag T-714/19)

(2020/C 10/53)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Smiths Group plc (London, Det Forenede Kongerige) og Siti 1 Ltd (London) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne eller nogen af dem.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.

4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
6. Sjette anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 176. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at der fandtes en klasse af modtagere (herunder sagsøgerne), og at de (sagsøgerne) overhovedet havde opnået støtte, som skulle tilbagesøges i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 22. oktober 2019 – Interpipe Niko Tube og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant mod Kommissionen

(Sag T-716/19)

(2020/C 10/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Interpipe Niko Tube OOO (Nikopol, Ukraine) og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant PAO (Dnipro, Ukraine) (ved advokat B. Servais)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1295 af 1. august 2019 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) 2018/1469 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Rusland og Ukraine efter en delvis interimundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) 2016/1036 annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte artikel 2, stk. 3, første afsnit, artikel 2, stk. 4, første afsnit, artikel 2, stk. 6, første pkt. og artikel 9, stk. 4, i forordning (EU) 2016/1036 (»grundforordningen«) ⁽¹⁾ og artikel 2.2.2., første pkt., og artikel 9.3 i WTO's antidumpingaftale ved i forbindelse med beregningen af dumpingmargenen at inddrage salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger (»SA&G«) for de salg, som sagsøgerne foretog til deres forretningsmæssigt forbundne indenlandske forhandler.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fratrække et beløb, der svarede til SA&G-omkostningerne for den forretningsmæssigt forbundne forhandler og en antaget fortjeneste fra en ikke forretningsmæssigt forbunden importør fra sagsøgernes eksportpris som en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, nr. i), og artikel 2, stk. 10, første afsnit.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte grundforordningens artikel 11, stk. 9, og foretog en retsstridig beregning af sagsøgernes dumpingmargen ved at anvende en anden metode til fastsættelsen af normalværdien og sagsøgernes eksportpris i forhold til den metode, der blev anvendt i den tidligere undersøgelse, der førte til pålæggelsen af foranstaltningen under prøvelse.
4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte sagsøgernes ret til forsvar derved, at den anden supplerende fremlæggelse, der blev modtaget samme dag som offentliggørelsen af den anfægtede forordning, indeholder nye faktiske oplysninger, som sagsøgerne ikke blev givet mulighed for at kommentere.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2019, L 176, s. 21).

Sag anlagt den 24. oktober 2019 – Associated British Foods m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-717/19)

(2020/C 10/55)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Associated British Foods plc (London, Det Forenede Kongerige) og fem andre sagsøgere (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne eller nogen af dem.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at fritagelsen vedrørende »matched interest« (en tilsvarende interesse) i henhold til sektion 371IE i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
6. Sjette anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
7. Syvende anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 23. oktober 2019 – The Weir Group m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-718/19)

(2020/C 10/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: The Weir Group plc (Glasgow, Det Forenede Kongerige), TWG Investments (No.3) Ltd (Glasgow) og TWG Investments (No.4) Ltd (Glasgow) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne eller nogen af dem.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
6. Sjette anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 176. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at der fandtes en klasse af modtagere (herunder sagsøgerne), og at de (sagsøgerne) overhovedet havde opnået støtte, som skulle tilbagesøges i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 4. november 2019 – Clouds Sky mod EUIPO – The Cloud Networks (Wi-Fi Powered by The Cloud)**(Sag T-738/19)**

(2020/C 10/57)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Clouds Sky GmbH (Köln, Tyskland) (ved advokat C. Weil)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* The Cloud Networks Ltd (London, Det Forenede Kongerige)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Indehaver af det omtvistede varemærke:* The Cloud Networks Ltd*Det omtvistede varemærke:* EU-figurmærket Wi-Fi Powered by The Cloud – EU-varemærke nr. 9 436 817*Sagen for EUIPO:* Ugyldighedssag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 2. september 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 696/2019-5)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 5. november 2019 – Methanol Holdings (Trinidad) mod Kommissionen**(Sag T-744/19)**

(2020/C 10/58)

*Processprog: engelsk***Parter***Sagsøger:* Methanol Holdings (Trinidad) Ltd (Couva, Trinidad og Tobago) (ved advokaterne B. Servais og V. Crochet)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1688 af 8. oktober 2019 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af blandinger af urinstof og ammoniumnitrat, med oprindelse i Rusland, Trinidad og Tobago samt USA annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat et enkelt anbringende, nemlig at Kommissionens metode til beregning af underbuds- og målprisunderbudsmargenerne er i strid med grundforordningens artikel 1, stk. 1, artikel 3, stk. 1, 2, 3 og 5-8, og artikel 9, stk. 4, Rettens praksis og WTO's praksis samt med princippet om en rimelig sammenligning, idet den ikke med henblik på beregningen af underbuds- og målprisunderbudsmargenerne foretager en sammenligning af importpriserne med prisen på samme vare hos EU-erhvervsgrenen i samme handelsled.

Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende for det første, at fastsættelsen af prisen på importeret urinstof og ammoniumnitrat med oprindelse i Trinidad og Tobago med henblik på beregningen af underbuds- og målprisunderbudsmargenerne på grundlag af en analog anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 9, er i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 1, og at Kommissionen ved at anvende denne konstruerede pris med henblik på beregningen af underbuds- og målprisunderbudsmargenerne ikke foretog en sammenligning af priserne i samme handelsled i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-8, og følgelig med samme forordnings artikel 9, stk. 4, Rettens praksis og WTO's praksis samt princippet om en rimelig sammenligning.

Sag anlagt den 14. november 2019 – Body Attack Sports Nutrition mod EUIPO – Sakkari (Sakkattack)**(Sag T-788/19)**

(2020/C 10/59)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Body Attack Sports Nutrition GmbH & Co. KG (Hamburg, Tyskland) (ved advokat S. Labesius)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Maria Sakkari (Nicosia, Cypern)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Maria Sakkari

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket Sakkattack i farverne sort, rød, gul og hvid – registreringsansøgning nr. 16 603 318

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. august 2019 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 2562/2018-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 37, stk. 1, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625.
- Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og af princippet om god forvaltningsskik
- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 13. november 2019 – Novolipetsk Steel mod Europa-Kommissionen

(Sag T-790/19)

(2020/C 10/60)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Novolipetsk Steel PAO (Lipetsk, Rusland) (ved advokaterne P. Vander Schueren og E. Gergondet)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1382 ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- virkningerne af den anfægtede forordning opretholdes, indtil Kommissionen har vedtaget de til opfyldelse af Rettens dom nødvendige foranstaltninger i henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen ikke havde kompetence og handlede i strid med artikel 1, stk. 1, i forordning (EU) 2015/477 («kombineret virkning-forordningen») ⁽²⁾ og artikel 9, stk. 5, i forordning (EU) 2016/1036 («antidumpinggrundforordningen») ⁽³⁾ ved at pålægge forskellige niveauer for antidumpingtold, alt efter om kontingenterne i henhold til beskyttelsesforanstaltningerne var opbrugt.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn og handlede i strid med kombineret virkning-forordningens artikel 1, stk. 1, og grundforordningens artikel 9, stk. 5, ved kun at ændre antidumpingforanstaltningerne, når beskyttelsesforanstaltningerne var opbrugt.

⁽¹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1382 af 2.9.2019 om ændring af visse forordninger om indførelse af antidumping- eller antisubsidieforanstaltninger over for visse stålprodukter omfattet af beskyttelsesforanstaltninger (EUT 2019, L 227, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/477 af 11.3.2015 om de foranstaltninger, Unionen kan træffe med hensyn til den kombinerede virkning af antidumping- eller antisubsidieforanstaltninger sammen med beskyttelsesforanstaltninger (EUT 2015, L 83, s. 11).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (kodifikation) (EUT 2016, L 176, s. 21).

Sag anlagt den 11. november 2019 – Agepha Pharma mod EUIPO – Apogepha Arzneimittel (AGEPHA)

(Sag T-792/19)

(2020/C 10/61)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Agepha Pharma s.r.o. (Senec, Slovakiet) (ved advokat D. Göbel)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Apogepha Arzneimittel GmbH (Dresden, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Agepha Pharma s.r.o.

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket AGEPHA – registreringsansøgning nr. 7 007 909

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. august 2019 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 386/2019-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres og indsigelsen forkastes.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse.

— EUIPO og den anden part i sagen tilpligtes at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling for Andet Appelkammer og med nærværende sag.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 42, stk. 2, i og Rådets forordning (EF) 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 15. november 2019 – Tirreno Power mod Kommissionen**(Sag T-793/19)**

(2020/C 10/62)

*Processprog: italiensk***Parter**

Sagsøger: Tirreno Power SpA (Rom, Italien) (ved advokaterne A. Clarizia, T. Ferrario, M. Vasari, P. Ziotti og M. Pagliarulo)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse, hvorved Kommissionen har besluttet ikke at gøre indsigelser mod »Ændring af ordningen om tilskud til ressourcetilstrækkelighed. Indførelse af miljøkrav«, statsstøtte nr. SA.53821 (2019/N), annulleres
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har ved søgsmålet nedlagt påstand om annullation af afgørelse af 14. juni 2019, hvorved Europa-Kommissionen – der af den Italienske stat var blevet oplyst om ændringen af ordningen om tilskud til elproduktionskapaciteten (»kapacitetsmarkedet«), der blev godkendt ved afgørelse C(2018) 617 af 7. februar 2018, men endnu ikke iværksat – har besluttet ikke at gøre indsigelser mod den nye anmeldte foranstaltning, idet den anser den for at være forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF uden, at den har foretaget en passende vurdering af ændringerne af de foranstaltninger, som tidligere var blevet godkendt.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af sagsøgerens processuelle rettigheder i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, eftersom sagsøgeren – inden for rammerne af en formel undersøgelsesprocedure, som i det foreliggende tilfælde ikke er indledt – ikke er blevet anmodet om at fremsætte sine bemærkninger til ændringen af antallet af deltagere på kapacitetsmarkedet, for så vidt som begrebet »ny kapacitet« ud over nye produktionsenheder, som allerede har fået alle nødvendige tilladelser til etablering og drift af anlæggene, er blevet udvidet til også at gælde nye produktionsenheder med hensyn til hvilke, der først for nylig er indledt administrative procedurer med henblik udstedelse af disse tilladelser.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at afgørelsen er behæftet med en manglende undersøgelse og en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som Kommissionen ikke har vurderet virkningerne af ændringen af den ordning, der i 2018 blev godkendt med hensyn til de eksisterende anlægs aktiviteter, korrekt.

2. Andet anbringende om, at afgørelsen er behæftet med en mangelfuld undersøgelse og manglende begrundelse.
- Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen helt har undladt at foretage en undersøgelse af virkningerne af de meddelte foranstaltninger, som ændrede den tidligere godkendte ordning, og at der er tale om aspekter, som har stor indflydelse på denne ordning, og som i væsentlig grad kan påvirke de erhvervsdrivende, som deltager på kapacitetsmarkedet.

Sag anlagt den 15. november 2019 – Set mod Kommissionen

(Sag T-794/19)

(2020/C 10/63)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Set SpA (Milano, Italien) (ved advokaterne N. Aicardi, T. Ferrario og M. Vasari)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse, hvorved Kommissionen har besluttet ikke at gøre indsigelser mod »Ændring af ordningen om tilskud til ressourcetilstrækkelighed. Indførelse af miljøkrav«, statsstøtte nr. SA.53821 (2019/N), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 108, stk. 2, TEUF, eftersom det i henhold til artikel 4 og 6 i Rådets forordning (EU) 2015/1589 ⁽¹⁾ om fastlæggelse af regler for anvendelsen af den formelle undersøgelsesprocedure tilkommer Kommissionen at kontrollere, om en anmeldt foranstaltning er forenelig med det indre marked.

- Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til aspekterne ved og virkningerne af, at markedskapaciteten udvides til nye ikke-tilladte produktionsenheder, som Kommissionen endnu ikke har foretaget en passende vurdering af, og sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Kommissionen burde have undersøgt de nye aspekter ved den ændrede lovgivning, hvilken Kommissionen imidlertid enten har undladt at undersøge eller vurderet fejlagtigt.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 19. november 2019 – HB mod Kommissionen

(Sag T-795/19)

(2020/C 10/64)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: HB (ved advokaterne M. Vandenbussche og L. Levi)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen fremmes til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold.

Følgelig:

- Annullation af Kommissionens afgørelse af 15. oktober 2019 om nedsættelse af værdien af kontrakt CARDS/2008/166-429 fra 199 125 EUR til 0 (nul) EUR og om inddrivelse af alle de betalinger, på et beløb af 1 197 055,86 EUR, som er foretaget i henhold til den nævnte kontrakt.
- Kommissionen tilpligtes at tilbagebetale alle de beløb, der eventuelt er inddrevet af Kommissionen på grundlag af denne afgørelse, med tillæg af morarenter beregnet på grundlag af den af Den Europæiske Centralbank fastsatte rentesats, forhøjet med 7 procentpoint.
- Kommissionen tilpligtes at betale den sidste faktura, som sagsøgeren har udstedt, på et beløb af 437 649,39 EUR, med tillæg af morarenter beregnet på grundlag af den af Den Europæiske Centralbank fastsatte rentesats, forhøjet med 7 procentpoint, samt at frigive bankgarantien på et beløb af (...) og at betale erstatning for det økonomiske tab, der er lidt som følge af denne for sene frigivelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale en symbolsk erstatning på 1 EUR, med forbehold for forhøjelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen ikke har kompetence til at vedtage den omtvistede afgørelse, at sidstnævnte mangler retligt grundlag, og at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat. Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at Kommissionen ikke havde kompetence til at vedtage den omtvistede afgørelse, som udgjorde et eksekutionsfundament med henblik på inddrivelsen af den fordring, som Kommissionen påstår at have på sagsøgeren, i mangel af en voldgiftsklausul, som tillægger kompetence til EU's retsinstanser med hensyn til de tvister, som opstår mellem disse, på det kontraktlige område.
2. Andet anbringende om, at den påståede fordring er forældet og, i alle tilfælde, om tilsidesættelse af en passende frist, af artikel 73a, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT 2002, L 248, s. 1) (herefter »finansforordningen af 2002«), af retten til god forvaltning som fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og af artikel 6 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK). Ifølge sagsøgeren er den fordring, som Kommissionen påstår at have på sagsøgeren, forældet, eftersom den frist på fem år, der er fastsat i artikel 73a i finansforordningen 2002, er udløbet. I øvrigt finder artikel 85b, stk. 4, i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT 2002, L 357, s. 1) (herefter »gennemførelsesforordningen af 2002«) vedrørende grunde til afbrydelse af forældelsesfristen, ikke anvendelse. Under alle omstændigheder, og selv om afbrydelsen af forældelsesfristen var lovlig, er fristen for at vedtage den anfægtede afgørelse og den debetnota, som er vedlagt denne, åbenbart urimelig og tilsidesætter EMRK's artikel 41 (for så vidt som denne fastsætter en grundlæggende ret, der ligeledes udgør et almindeligt retsprincip).

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af dommen fra retten i første instans i Bruxelles (Belgien) af 5. oktober 2017 og af retsætningen om, at administrative sager skal afvente udfaldet af straffesager. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen er bundet af dommen af 5. oktober 2017 afsagt af den belgiske strafferet, som fastslog, at retsforfølgningen skulle afvises, da der ikke forelå elementer, som kunne bevise de påtalte faktiske omstændigheder. Kommissionen, som i øvrigt var indtrådt som civil part i straffesagen og som havde besluttet at afvente udfaldet af den belgiske sag inden vedtagelsen af afgørelsen om inddrivelse, er bundet af det nævnte udfald og den nationale retsinstans' konstateringer og dette selv om dommen fra den belgiske retsinstans ikke havde retskraft i forhold til Kommissionen.
4. Fjerde anbringende om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med åbenbart urigtige skøn. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at det er åbenbart, at de forhold, der foreholdes sagsøgeren, ikke er bevist og at der åbenbart ikke foreligger, a fortiori alvorlige, ulovligheder. Den anfægtede afgørelse er baseret på to rapporter fra OLAF. De af sagsøgte fremførte klagepunkter er imidlertid ikke bevist.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af instrukserne til tilbudsgiverne og af artikel 103 i finansforordningen af 2002. Sagsøgeren er af den opfattelse, at der blandt de klagepunkter, som sagsøgte har påberåbt sig over for sagsøgeren, ikke er nogen, som vedrører den omstændighed, at sidstnævnte fik fortrolige oplysninger, indgik en ulovlig aftale med en konkurrent eller øvede indflydelse på bedømmelsesudvalget eller på den ordregivende myndighed i forbindelse med undersøgelsen, klarlæggelsen, bedømmelsen eller sammenligningen af tilbuddene. Følgelig er hverken betingelserne i artikel 103 i finansforordningen af 2002 eller betingelserne i artikel 13, litra a), i instrukserne til tilbudsgiverne opfyldt.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar med den begrundelse, at sagsøgerens ret til at blive hørt er tilsidesat.
7. Syvende anbringende om tilsidesættelse af princippet om god administration, af princippet om, at kontrakter skal opfyldes i god tro, og af princippet om forbud mod »retsmisbrug«. Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at Kommissionen hverken har handlet omhyggeligt eller upartisk.
8. Ottende anbringende om en ulovlighedsindsigelse med hensyn til artikel 103 i finansforordningen af 2002, for så vidt som denne artikel tilsidesætter det almindelige retsprincip om forbud mod ugrundet berigelse. Artikel 103 i finansforordningen af 2002 giver nemlig en institution mulighed for at inddrive alle de beløb, der er betalt i hele den periode, hvor kontrakten blev opfyldt, selv om sidstnævnte udelukkende blev opfyldt af kontrahenten. Artikel 103 i finansforordningen af 2002 betyder, at institutionen således kan nyde godt af alle de ydelser, der leveres af kontrahenten, uden at der skyldes denne noget beløb. Det skal fastslås, at artikel 103 er ulovlig, for så vidt som den tillader institutionen at forbedre sin formue ubegrundet til skade for kontrahentens formue.
9. Niende anbringende, som fremsættes subsidiært, om tilsidesættelse af artikel 103 i finansforordningen af 2002 og af proportionalitetsprincippet. Ifølge sagsøgeren skal institutionens bedømmelse foretages i overensstemmelse med artikel 103 i finansforordningen af 2002. Dette betyder, at Kommissionen ikke kan anvende flere sanktioner, idet artikel 103 fastsætter en liste over sanktioner, som ikke er kumulativ. Denne bedømmelse skal desuden foretages under overholdelse af proportionalitetsprincippet, idet institutionen skal sikre, at dens afgørelse står i forhold til alvorligheden af den pågældende ulovlighed. Denne proportionalitetsforpligtelse er et udtryk for princippet om god tro, som gælder ved opfyldelsen af kontrakter. Dette har imidlertid ikke været tilfældet i den foreliggende sag.

Sag anlagt den 19. november 2019 – HB mod Kommissionen

(Sag T-796/19)

(2020/C 10/65)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: HB (ved advokaterne M. Vandenbussche og L. Levi)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- Kommissionens afgørelse af 15. oktober 2019 om nedsættelse af beløbet for kontrakten TACIS/2006/101-510 fra 4 410 000 EUR til 0 (nul) EUR og tilbagesøgningen af alle udbetalinger for i alt 4 241 507 EUR, der var foretaget som led i denne kontrakt, annulleres.
- Det pålægges Kommissionen at tilbagebetale alle de beløb, som den eventuelt har inddrevet i henhold til denne afgørelse, med tillæg af renter i henhold til den af Den Europæiske Centralbank fastsatte sats, forhøjet med syv procentpoint.
- Kommissionen tilpligtes at betale et symbolsk beløb på 1 EUR i erstatning og renter med forbehold for forhøjelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Det første anbringende om Kommissionens manglende beføjelse til at vedtage den anfægtede afgørelse, det manglende retsgrundlag herfor og om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at Kommissionen ikke havde kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse, som skabte et fuldbyrdesgrundlag for inddrivelsen af den fordring, som Kommissionen angav, at den havde i forhold til sagsøgeren, uden at der fandtes en voldgiftsklausul, som tillagde Unionens retsinstanser en kompetence i tvister mellem parterne på det kontraktretlige område.
2. Det andet anbringende om en forældelse af den angivelige fordring og under alle omstændigheder om en tilsidesættelse af den rimelige frist, af artikel 73a, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT 2002, L 248, s. 1) (herefter »2002-finansforordningen«), af retten til god forvaltning som fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og af artikel 6 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »EMRK«). Det er sagsøgerens opfattelse, at den fordring, som Kommissionen mener at have i forhold til denne, er forældet, eftersom femårsfristen, der er fastsat i 2002-finansforordningens artikel 73a, er udløbet. Artikel 85b, stk. 4, i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT 2002, L 357, s. 1) (herefter »2002-gennemførelsesforordningen«) om grunde til afbrydelse af forældelsesfristen er i øvrigt ugyldig. Under alle omstændigheder, og selv om afbrydelsen af forældelsesfristen var lovlig, er den forløbne tid for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og af debitnotaen hertil åbenbart urimelig og i strid med artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og med EMRK's artikel 6, stk. 1 (for så vidt som den fastsætter en grundlæggende ret, der ligeledes udgør et almindeligt retsprincip).
3. Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af dom, afsagt af tribunal de première instance de Bruxelles (ret i første instans i Bruxelles, Belgien) den 5. oktober 2017, og af maksimen om, at »administrative sager skal afvente udfaldet af straffesager«. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen er bundet af dommen afsagt den 5. oktober 2017 af en belgisk strafferetlig domstol, som frifandt sagsøgeren, idet der ikke var beviser for tiltaleforholdene. Eftersom Kommissionen, der i øvrigt var civil part for den strafferetlige domstol, havde besluttet at afvente resultatet af den belgiske sag, inden den vedtog afgørelsen om inddrivelse, er den bundet af dette resultat og af den nationale rets konklusioner, selv om den belgiske rets afgørelse ikke havde retskraft i forhold til Kommissionen.
4. Det fjerde anbringende om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med åbenbart urigtige vurderinger. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at det er åbenbart, at de foreholdte faktiske omstændigheder ikke er bevist, og at der åbenbart ikke foreligger uregelmæssigheder, som skulle være alvorlige. Den anfægtede afgørelse er støttet på to rapporter fra OLAF. Kommissionens klagepunkter er således ikke godtgjort.
5. Det femte anbringende om en tilsidesættelse af instrukserne til tilbudsgiverne og af 2002-finansforordningens artikel 103. Sagsøgeren har gjort gældende, at ingen af de klagepunkter, som Kommissionen har fremsat i forhold til sagsøgeren, vedrører den omstændighed, at sagsøgeren havde opnået fortrolige oplysninger, havde indgået en ulovlig aftale med en konkurrent eller havde påvirket bedømmelsesudvalget eller den ordregivende myndighed under gennemgangen, afklaringen, bedømmelsen eller sammenligningen af buddene. Dermed var hverken betingelserne i 2002-finansforordningens artikel 103 eller i artikel 13, litra a), i instrukserne til tilbudsgiverne opfyldt.

6. Det sjette anbringende om en tilsidesættelse af retten til forsvar, eftersom sagsøgerens ret til at blive hørt er blevet tilsidesat.
7. Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, af princippet om loyal opfyldelse af kontrakterne og af princippet om »rettighedsmisbrug«. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen hverken har handlet omhyggeligt eller upartisk.
8. Det ottende anbringende om en formalitetsindsigelse i forhold til 2002-finansforordningens artikel 103, for så vidt som denne tilsidesætter det almindelige princip om forbud mod uberettiget berigelse. 2002-finansforordningens artikel 103 giver nemlig denne institution mulighed for at inddrive hele det beløb, der er udbetalt i kontraktens gennemførelsesperiode, selv om kontrahenten har gennemført kontrakten fuldstændigt. 2002-finansforordningens artikel 103 indebærer, at institutionen således kan drage fordel af alle kontrahentens ydelser, uden at den skylder denne betaling herfor. Artikel 103 skal således erklæres ulovlig, for så vidt som den tillader institutionen en uberettiget berigelse til skade for kontrahenten.
9. Det niende anbringende, der er fremsat subsidiært, om en tilsidesættelse af 2002-finansforordningens artikel 103 og af proportionalitetsprincippet. Det er sagsøgerens opfattelse, at institutionen skal foretage sin bedømmelse i henhold til 2002-finansforordningens artikel 103. Bedømmelsen skal ligeledes foretages under overholdelse af proportionalitetsprincippet, idet institutionen skal sikre sig, at dens afgørelse står i forhold til den pågældende uregelmæssigheds alvor. Denne proportionalitetsforpligtelse er udtryk for princippet om loyal opfyldelse af kontrakter. Dette har ikke været tilfældet i den foreliggende sag.

Sag anlagt den 19. november 2019 – Anglo Austrian AAB Bank og Belegging-Maatschappij »Far-East« mod ECB

(Sag T-797/19)

(2020/C 10/66)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Anglo Austrian AAB Bank AG (Wien, Østrig) og Belegging-Maatschappij »Far-East« BV (Velp, Nederlandene) (ved advokaterne M. Fischer, J. Willheim og M. Ketzer)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Sagsøgernes påstande

- Afgørelse truffet af Den Europæiske Centralbank den 14. november 2019, hvorved Anglo Austrian AAB Bank AG's tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut blev inddraget, annulleres.
- Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagsomkostningerne
- I betragtning af de foreliggende omstændigheder pådømmes sagen forud for andre sager i medfør af artikel 67, stk. 2, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. ECB har tilsidesat artikel 14, stk. 5, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 ⁽¹⁾, idet den har foretaget en fejlagtig anvendelse af den nationale lovgivning, som i medfør af denne forordnings artikel 4, stk. 3, finder anvendelse på inddragelse af tilladelser.

2. ECB har tilsidesat proportionalitetsprincippet, eftersom den med inddragelsen af tilladelsen uretmæssigt har anvendt den sidste udvej blandt de mulige tilsynsbeføjelser.
3. ECB har tilsidesat Anglo Austrian AAB Bank AG's ret til effektive retsmidler ved ikke at udsætte fuldbyrdelsen af afgørelsen.
4. ECB har tilsidesat artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 31 og 32 i forordning (EU) nr. 1024/2013 samt § 70, stk. 4, i Bankwesengesetz og artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, idet den ikke har overholdt Anglo Austrian AAB Bank AG's deri fastsatte processuelle rettigheder.
5. ECB har tilsidesat Belegging-Maatschappij »Far-East« B.V.'s ejendomsret, idet den har inddraget Anglo Austrian AAB Bank AG's tilladelse og derved har ødelagt den økonomiske værdi af de andele, som Belegging-Maatschappij »Far-East« B.V. ejer i Anglo Austrian AAB Bank AG.

(¹) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).

Rettens kendelse af 11. november 2019 – TestBioTech mod Kommissionen

(Sag T-173/17) (¹)

(2020/C 10/67)

Processprog: engelsk

Formanden for Anden Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

(¹) EUT C 161 af 22.5.2017.

Rettens kendelse af 5. november 2019 – CF mod Parlamentet

(Sag T-361/19) (¹)

(2020/C 10/68)

Processprog: fransk

Formanden for Femte Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

(¹) EUT C 263 af 5.8.2019.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA